

สุวรรณเมกมະ กับ หมาขนดำ

เรื่อง อภิวัฒน์ พันธุ์สุข
ภาพประกอบ ศรัณ สุวรรณโชติ

วรรณกรรมเยาวชนพื้นบ้าน ภาคเหนือ

สุวรรณเมกมะ กับ หมาขนดำ

เรื่อง อภิวันท์ พันธุ์สุข
ภาพประกอบ ศรัณ สุวรรณโชติ

สุวรรณเมกษะ กับมหานาค้า

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ 978-974-287-798-9

ผู้เชี่ยวชาญที่ปรึกษาคณะกรรมการ

รศ.ทรงศักดิ์ ปรางค์วัฒนากุล

นายเจริญ มาลาโรจน์

คณะกรรมการอำนวยการ

นางทัศนัย วงศ์พิเศษกุล

นางสาวเจียตติธรรโม ปริพนธ์พจนพิสุทธิ์

นายวัฒนชัย วินิจจะกุล

นางสาวนันธนา เจริญภักดี

คณะกรรมการดำเนินงาน

รศ.สุกัญญา สุจนายา

ผศ.ดร.ชลภัสส์ วงษ์ประเสริฐ

นายเรืองศักดิ์ ปิ่นประทีป

นายณัฐพร ศรีมุกด์

เรื่องภาพ อภิวัฒน์ พันธุ์สุข

ภาพประกอบ ศรัณ สุวรรณโชติ

พิสูจน์อักษร นันทธันต์ จิตประภัสสร, อาริณะ วีระวัฒน์

พิมพ์ครั้งที่ 1 พฤศจิกายน 2551

จำนวนพิมพ์ 3,000 เล่ม

ราคา 115 บาท

เจ้าของโครงการและดำเนินการจัดพิมพ์

สำนักงานอุทยานการเรียนรู้

สำนักงานบริหารและพัฒนาองค์ความรู้ (องค์การมหาชน)

สังกัดสำนักนายกรัฐมนตรี

ส่วนบริการ อาคารเซ็นทรัลเวิลด์ ชั้น 8 Dazzle Zone

โทรศัพท์ 0-2257-4300 โทรสาร ต่อ 125

ส่วนสำนักงาน 999/9 อาคารสำนักงานเซ็นทรัลเวิลด์ ชั้น 17

ถนนพระราม 1 โทรศัพท์ 0-2264-5963-65 โทรสาร 0-2264-5966

www.tkpark.or.th

ดำเนินการจัดทำต้นฉบับ

มูลนิธิหนังสือเพื่อเด็ก โทรศัพท์ 0-2805-0202 โทรสาร 0-2805-1308

www.thaibby.in.th

ออกแบบรูปเล่ม จัดพิมพ์ และจัดจำหน่าย

บริษัท แพลน ฟอว์ คิดส์ จำกัด โทรศัพท์ 0-2591-8033

www.planforkids.com

เหมาะสำหรับเด็กอายุ 9 ปีขึ้นไป

คำนำ

ในการจัดตั้งอุทยานการเรียนรู้ภูมิภาคต้นแบบแต่ละภาคนั้น สำนักงานอุทยานการเรียนรู้ (TK park) ได้มีการเตรียมการคู่ขนานกันไปทั้งด้านกายภาพและเนื้อหาสาระ กล่าวคือในระหว่างที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกำลังปรับปรุงหรือก่อสร้างอาคารสถานที่สำหรับห้องสมุดมีชีวิตในรูปแบบอุทยานการเรียนรู้ สำนักงานอุทยานการเรียนรู้ก็ประชุมหารือกับบุคลากรในท้องถิ่นและร่วมกันคัดเลือกหนังสือ คนตรี และกิจกรรมต่างๆ ไปพร้อมกัน เพื่อเตรียมการด้านหนังสือและสื่อต่างๆ ซึ่งถือเสมือนเป็นจิตวิญญาณของห้องสมุด

โครงการนิทานพื้นบ้านเป็นส่วนหนึ่งของการเตรียมการทางด้านเนื้อหาสาระ ด้วยเล็งเห็นว่าเรื่องเล่าในแต่ละชุมชนมีทั้งสาระ ความสนุกสนาน และจินตนาการ สืบทอดกันมาจากภูมิปัญญาท้องถิ่นอันล้ำลึก มีความหมายต่อการเชื่อมโยงวิถีชีวิต วัฒนธรรม และการดำรงอยู่ร่วมกันระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ และมนุษย์กับธรรมชาติ แม้จะเป็นเรื่องเล่าเฉพาะกลุ่มชนในพื้นที่ แต่สาระที่แฝงอยู่ในเนื้อหาเรื่องราวของนิทานนั้นคือคติสอนใจ ซึ่งเป็นความรู้สากลที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ทุกหนแห่ง

สำนักงานอุทยานการเรียนรู้ จึงมอบให้มูลนิธิหนังสือเพื่อเด็กเป็นผู้ดำเนินการประสานงานกับปราชญ์ชาวบ้าน นักวิชาการและผู้ทรงคุณวุฒิ ร่วมกันคัดเลือกนิทานเรื่องเล่าพื้นบ้านที่มีคุณค่า มีอิทธิพลต่อความคิดและจินตนาการของเยาวชนในทางสร้างสรรค์ นำมาเรียบเรียงและจัดทำภาพวาดประกอบขึ้นใหม่ เพื่อจัดพิมพ์เป็นหนังสือที่มุ่งเสริมสร้างจินตนาการให้อ่านง่ายและเพลิดเพลิน โดยหวังว่าจะเป็นสื่อจูงใจให้เด็กและเยาวชนทั่วไปสนใจและรักการอ่านมากยิ่งขึ้น ทั้งยังสามารถนำไปประกอบการเล่านิทานในครอบครัว โรงเรียนและแหล่งเรียนรู้ต่างๆ เป็นการสืบทอดภูมิปัญญาท้องถิ่นให้คงอยู่สืบไป

หวังเป็นอย่างยิ่งว่า นอกเหนือจากบทบาทในฐานะผู้จุดประกายแนวคิดห้องสมุดมีชีวิตในประเทศไทย ให้เป็นพื้นที่แสวงหาความรู้ในบรรยากาศการเรียนรู้อย่างสร้างสรรค์และทันสมัยแล้ว สำนักงานอุทยานการเรียนรู้ยังจะได้ทำหน้าที่ปลุกฝังและส่งเสริมนิสัยรักการอ่านแก่เด็กและเยาวชน บนพื้นฐานของความเคารพและภาคภูมิใจในภูมิปัญญาของแต่ละท้องถิ่น เสริมสร้างการยอมรับความแตกต่างหลากหลายและใช้สติปัญญาแก้ไขปัญหา อันจะนำไปสู่สังคมสันติสุขอันเป็นที่สุด

สำนักงานอุทยานการเรียนรู้

สารบัญ

หนึ่ง

๑

แปดคนละฝา

7

ห้า

๕

เพื่อนรักในพงไพร 47

สอง

๒

ฉาลัษพระมารดา 17

หก

๖

เทพธิดาในดงบัว 57

สาม

๓

ชนตำตามหาน้ำอง 27

เจ็ด

๗

พบนาง

63

แปด

๘

แม่เลี้ยงใจร้าย

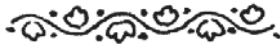
37

แปด

๘

ปราบยักษ์

73

ตัวเลขล้านนา

ในวรรณกรรมยาวชนภาคเหนือ จะใช้ตัวเลขขึ้นต้นแต่ละบทเป็น
ตัวเลขในภาษาล้านนา เรียกว่า **เลขโหรา**

ภาษาล้านนา หรือคำเมือง

เป็นภาษาประจำราชอาณาจักรล้านนาที่สันนิษฐานว่าเกิดขึ้นมา
นานนับพันปี ใช้นั้นในภาคเหนือตอนบนของประเทศไทย เรียกว่า
“ดินแดนล้านนา” หมายถึง 8 จังหวัด คือ เชียงใหม่ เชียงราย ลำพูน
ลำปาง พะเยา แพร่ น่าน และแม่ฮ่องสอน

ตัวเลขในภาษาล้านนามี 2 แบบ คือ **เลขในธรรม** หรือ **เลข
ในธัมม์** ใช้ในการเขียนเรื่องราวเกี่ยวกับภาษา และวรรณกรรมทาง
ศาสนา มักเขียนบนใบลาน อีกแบบหนึ่งคือ **เลขโหรา** ใช้เขียนบอก
จำนวนทั่วไปและการคำนวณโหราศาสตร์

เลขโหรา

๑๑ ๓๓๓๓๓๓๐

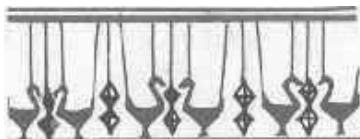
เลขในธรรม

๑๖๒๓๔๕๖๗๘๙๐

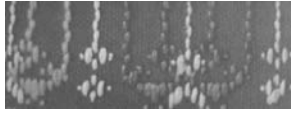
เทียบตัวเลขไทย ๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๐

ลวดลายแห่งล้านนา

ลายนกคาบ สุโขทัย

ลายนกกิ้งก้าน้ำร่วมต้น อุดรดิตถ์

ลายนกคู่กิ้งก้าน้ำห่มเต้า แพร่

ลวดลายที่นำมาใช้เป็นพื้นปกวรรณกรรมชุดนี้ เป็นลายโบราณของผ้าชิ้นตีนจก ผ้าทอพื้นเมืองของชาวไทยล้านนาในเขตภาคเหนือตอนล่างของไทย ที่มีอายุยาวนานนับศตวรรษ มีชื่อเรียกต่างกันไปในแต่ละพื้นที่ เช่น ชาวตำบลหาดเลี้ยว อำเภอศรีสันตลักษ์ จังหวัดสุโขทัย เรียกว่า “ลายนกคาบ” ในขณะที่ตำบลชัยชุมพล อำเภอลับแล จังหวัดอุตรดิตถ์ เรียกว่า “ลายนกกิ้งก้าน้ำร่วมต้น” ส่วนที่จังหวัดแพร่ เรียกเป็นภาษาเหนือว่า “ลายนกคู่กิ้งก้าน้ำห่มเต้า” มีความหมายว่า ความสนิทสนมกลมเกลียว อยู่ร่วมกันอย่างราบรื่น หรือครองรักกันอย่างจีรังยั่งยืน

ผ้าชิ้นตีนจก เป็นผ้าทอที่ประณีตงดงาม แฝงไว้ด้วยความเชื่อและความหมายที่เกี่ยวข้องกับคติพื้นบ้าน ชนบประเพณี ธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม และจินตนาการ

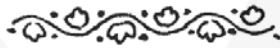
ชิ้น หมายถึง ผ้าที่ทอเป็นถุง

ตีน หมายถึง โครงสร้างส่วนล่างที่ประกอบเป็นผ้าถุง

จก ตามภาษาพื้นบ้าน แปลว่า ควักหรือล้วงด้วยมือ เป็นเทคนิคการทำลวดลายบนผืนผ้าเป็นช่วง ๆ ไม่ติดต่อกันตลอดหน้ากว้างของผ้า ทำให้สามารถสลับสีเส้นลวดลายได้หลากหลาย

ชิ้นตีนจก จึงหมายความว่า การทำลวดลายที่มีสีสลับงดงามบนผืนผ้าด้วยเส้นฝ้ายหรือไหม แล้วนำมาต่อตรงส่วนล่างของผ้าชิ้น เมื่อรวมกันเป็นผืนจึงเรียกว่า ชิ้นตีนจก

(ข้อมูลอ้างอิงจาก 1.พิพิธภัณฑ์ผ้า มหาวิทยาลัยนเรศวร จังหวัดพิษณุโลก 2.พิพิธภัณฑ์ผ้าทองคำ อำเภอศรีสันตลักษ์ จังหวัดสุโขทัย 3.เอกสารกลุ่มแม่บ้านเกษตรกรบ้านน้ำใสใต้ อุดรดิตถ์ ภาคเหนือตอนล่าง ไทพวนอพยพจากเชียงใหม่ 4.หมวดหมู่ผ้าไทย วิถีพิเศษ สารานุกรมเสรี)

หนึ่ง

๑

แฝดตลกหะฉา

แฝดคนละฝา

เมืองพาราณสีเป็นเมืองที่กว้างใหญ่ไพศาล บ้านเมืองเต็มไปด้วย
วัดวาอาราม ในชนบทเป็นท้องทุ่งผืนนามีต้นข้าวแตกรวงชูช่อไสว
ในเมือง ผู้คนเดินขวักไขว่ มีหลายเชื้อชาติเผ่าพันธุ์ค้าขายกัน
อย่างเสรีและยิ้มแย้มแจ่มใส

“ผ้าแพร่นี้เนื้อดีนะ ขายเท่าไรล่ะ”

“ผืนละยี่สิบจ๊ะ”

“สีด้นสดใสอย่างนี้จะเอาไว้ตัดใส่งานฉลองอะไรดีนะ”

“นั่นสิ บ้านเมืองเราไม่มีเรื่องให้น่ายินดีใหญ่ๆ สักเรื่องเลย
เออเนี่ย เมื่อไหร่เราจะได้เห็นพระโอรสองค์น้อยๆ กันเสียทีนะ
ถ้าองค์มหีมีพระโอรสเมื่อไหร่คงจะได้ฉลองกันใหญ่โตล่ะพวกเรา”

“ใช่ ใช่ อาจจะไม่นานเกินรอนักหรอก น่าจะมีข่าวดีเร็วๆ
นี่ก็ได้ล่ะ”

ณ ท้องพระโรงในปราสาทราชมณเทียรของพระราชาพาราณสี
“เรากลุ่มใจนัก เมื่อไหร่เจ้าทั้งสองจะมีองค์รัชทายาทให้เราไว้
สืบราชสมบัติเสียทีนะ”

พระราชากับมเหสีทั้งสองด้วยความกลัดกลุ้มใจ มเหสีทั้งสองต่างพากันก้มหน้า

“หม่อมฉันก็ไม่ทราบจะทำอย่างไรดีพะคะ” นางปทุมมา มเหสีฝ่ายขวากล่าว

“เอ้อ หม่อมฉันก็จนปัญญาแล้วพะคะ” นางจันทนารี มเหสีฝ่ายซ้ายกล่าวขึ้นบ้าง

“เราว่า เจ้าทั้งสองน่าจะลองถือศีลภาวนา จุตเทยนถวายเป็นพุทธานุสักระยะนะ แล้วให้ตั้งจิตอธิษฐาน ขอพระโอรสจากเทวดาฟ้าดิน พระอินทร์เจ้านาคจะเห็นใจพวกเจ้าสักวันเป็นแน่”

“หม่อมฉันจะทำตามที่พระองค์รับสั่งพะคะ” นางปทุมมา รับปากจะปฏิบัติตามที่พระราชินีแนะ “หม่อมฉันด้วยพะคะ” นางจันทนารี รับปากบ้าง

วันรุ่งขึ้น นางปทุมมากับนางจันทนารีต่างถือศีลภาวนา และจุตเทยนถวายเป็นพุทธานุสัทุกคำคืน พร้อมกับอธิษฐานขอบุตรจากพระอินทร์

“ข้าแต่พระอินทร์เจ้า หากข้าได้เคยประกอบบุญกุศลใดมาแต่ปางก่อนแล้วไซ้ ขอกุศลผลบุญในชาตินั้นๆ ตลอดถึงชาตินี้ได้มารวมกัน ส่งผลให้ข้าได้พระโอรสสมดังปรารถนาด้วยเถอะ”

นางปทุมมาในชุดนุ่งขาวห่มขาว ขัดสมาธิสงบนิ่ง ภาวนาอธิษฐานอยู่หน้าเปลวเทียนที่สว่างจ้าต่อพระพักตร์สารูป (พระพุทธรูป) แห่งองค์พระพุทธรศาสดา ปากบริการมคาถาบูชาพระพุทธรูปอย่างต่อเนื่อง

เวลาล่วงไปหนึ่งเดือน พระอินทร์เกิดอาการกระสับกระส่าย

พระแท่นบัณฑิตกัมพลศิลาอาสน์ที่นั่งอยู่กลับแข็งกระด้าง มิได้นุ่มนวลดังแต่ก่อน

“เอ ในโลกมนุษย์เกิดเหตุใดขึ้นรีนี้ ที่นั่งของเราจึงร้อนกระด้างเช่นนี้ จำเราจะต้องส่งดูด้วยตาทิพย์เสียแล้ว เอ ไม่เห็นมีใครเดือดร้อนนี่นา แต่เอ๊ะ ที่เมืองพาราณสี นางทั้งสองนั้นนั่งขาวห่มขาว ถือศีลภาวนาด้วยเหตุใดรี อ้อ นางต้องการบุตรนั่นเอง จะหาใครลงไปเกิดกับนางสินะ”

เมื่อพระอินทร์ตรวจดวงชะตาของเหล่าเทวบุตร ทราบว่ามีเทวบุตรองค์หนึ่งถึงวาระที่จะได้จุติไปสู่ภพใหม่ เพื่อส่งสมบุญญาบารมีต่อไป พระอินทร์มีรощา ธิบายบัญชาให้เทวบุตรองค์นั้นลงไปจุติในครรภ์ของนางปทุมมา มเหสีฝ่ายขวา

“ท่านเทวบุตร ท่านถึงเวลาที่จะได้จุติไปสู่ภพใหม่แล้ว ท่านจงลงไปเกิดกับนางปทุมมา มเหสีเอกแห่งนครพาราณสีเถิด แล้วจงหมั่นทำความดี ส่งสมผลบุญของท่านไว้ภพชาติต่อไป”

แต่ก่อนที่เทวบุตรองค์นั้นจะเข้าไปปฏิสนธิในครรภ์ของนางปทุมมา พลันมีดวงวิญญาณของหมาตัวหนึ่งซึ่งเข้าไปปฏิสนธิเสียก่อน ทำให้เทวบุตรองค์นั้นได้เข้าไปปฏิสนธิทีหลัง

ในคืนนั้น นางปทุมมาหลับฝันไปว่าดวงอาทิตย์ลอยเลื่อนลงมาหาตน นางคว้าเอาไว้ด้วยความดีใจ ขณะเดียวกัน ดวงจันทร์ได้ลอยเลื่อนลงมามาหานางบ้าง นางเอื้อมมือคว้าเอาไว้ได้เช่นกัน แล้วเมฆหมอกก็ลอยลงมาปกคลุมจนมืดครึ้มไปหมด นางสะดุ้งตื่นรู้สึกประหลาดใจในความฝันนี้ จึงรีบไปกราบทูลพระราชา จากนั้นพระราชารับสั่งให้โหรมาทำนายความฝัน โหรคำนวณแล้วทูลว่า

“ผู้มีบุญญาธิการจะมาจุติในครรภ์ของพระนาง” นางปทุมมา และพระราชินีได้ยิน เกิดความปลื้มปิติมาก

เมื่อนางปทุมมาตั้งครรภ์ ในเวลาไล่เลี่ยกันนางจันทนารีก็ตั้งครรภ์ ขึ้นเช่นเดียวกัน จนกระทั่งครบกำหนดสืบเดือน

“โอ้ย! ปวดท้องเหลือเกิน นางสนมช่วยตามหมอลงมาทีซี”

นางปทุมมา มเหสีหลวงเจ้บครวรรค์ ผู้คนในปราสาทของนางพากัน วิ่งวุ่น ในที่สุดนางปทุมมาได้ประสูติพระโอรส หน้าตาน่ารัก ผิวพรรณ ผ่องใส แต่หลังจากนางประสูติพระโอรสได้เพียงครู่เดียวก็รู้สึกเจ็บครรภ์ อีก จากนั้นได้คลอดหมาน้อยตัวอ้วนพี มีสีขนดั่งทองคำออกมา พระราชาให้โหรมาทำนายดวงชะตาของพระโอรสและหมาตัวน้อย โหรได้ทำนายว่าทั้งสองเป็นผู้มีบุญญาธิการ โดยผู้ที่เกิดก่อนคือพระโอรสควรเป็นน้องเพราะเข้าท้องทีหลัง โหรตั้งชื่อพระโอรสน้อยว่า “**สุวรรณเมกะ**” ส่วนหมาเกิดทีหลังควรเป็นพี่ เหตุเพราะได้เข้าท้อง ก่อน โหรให้ชื่อว่า “**หมาขนคำ**”

“เราดีใจมากที่เจ้าให้พระโอรสแก่เรา ส่วนเจ้าหมาตัวนี้มัน น่าแปลกประหลาดเหลือเกิน ทำไมจึงมาอยู่ในครรภ์ของเจ้าและ คลอดออกมาพร้อมโอรสของเรา แล้วนี่เราจะต้องถือว่าหมาตัวนี้เป็นลูกเราด้วยหรือไม่ เราเกรงว่าชาวบ้านเมืองจะพากันโจษจัน กันไปต่าง ๆ นานา”

พระราชากล่าวกับนางปทุมมาหลังจากดีใจที่ได้พระโอรส แต่ กลับต้องมาวิตกกังวลที่นางปทุมมาคลอดลูกออกมาเป็นหมาอีกตัว

“หม่อมฉันถือว่า เขาทั้งสองเป็นลูกของเราเหมือนกันพะคะ หมาขนคำนี้น่ารักนักหนา ดูแล้วเห็นจะเป็นคู่บุญญาบาร์มีกันมา

หรือไม่ก็เป็นผู้กรรมคู่เวรกันมาแต่ชาติก่อนเป็นแน่ รอดูไปก่อนเถอะ เพคะว่าเหตุการณ์ข้างหน้า เจ้าหมาขนคำนี้จะเป็นอย่างไรต่อไป”

นางปทุมมามีความรักความอาทรให้ทั้งพระโอรสและลูกหมาเท่ากัน นางถือว่านางได้คลอดหมาขนคำออกมาด้วยตัวเอง ดังนั้นหมาขนคำย่อมเป็นลูกของนางด้วยเช่นกัน เมื่อปลอบพระราชินีให้คลายกังวลแล้ว นางก็เฝ้าโลมลูบจูบชมพระโอรสและลูกหมาตัวน้อยอย่างรักใคร่

ต่อมาอีกไม่กี่วัน นางจันทนารีได้ประสูติพระธิดาองค์หนึ่ง มีหน้าตาน่ารักงดงาม โหรหลวงได้ตั้งชื่อให้ว่า พระธิดา “จันทเกสิ”

กล่าวย้อนหลังเหตุการณ์ไปเมื่อสี่ร้อยเก้าสิบเก้าชาติที่แล้ว ณ วัดในชนบทแห่งหนึ่ง มีพระภิกษุชราเป็นเจ้าของวัด ในวัดยังมีพระเณรอีกหลายรูปเป็นพระลูกวัด บรรดาเณรที่อยู่ในวัยซุกซนจำนวนนับสิบนั้น มีเณรน้อยรูปหนึ่งเป็นศิษย์โปรดที่คอยปรนนิบัติรับใช้ใกล้ชิดพระภิกษุชรา เณรน้อยมักจะติดตามพระภิกษุออกบิณฑบาตทุกเช้าอยู่ไม่ขาด ในชนบทเช่นนี้ ชาวบ้านมีฐานะยากจนและขาดแคลน ไม่มีเงินคอยซื้อข้าวปลาอาหารมาถวายพระมากนัก ใครมีผลิตผลจากไร่นาหรือในบ้านมักจะนำมาใส่บาตร

วันหนึ่งพระภิกษุกับเณรน้อยออกบิณฑบาต

“วันนี้ได้ข้าวปลาอาหารมาไม่มาก แต่ก็ได้กล้วยน้ำว่าสุกหิวมากมา” พระภิกษุชราเอ่ยขึ้นคำแรกเมื่อเดินกลับวัด

“หอมมะขอรับ กล้วยสุก น่าจะหวานดี” เณรน้อยตอบพลางเหลือบตามองกล้วยที่หอบมาด้วยนั้นอย่างทะนุถนอม เกรงจะซ้ำ

เมื่อถึงวัด พระภิกษุสั่งให้เณรน้อยจัดสำหรับอาหารลงในขันโตก แล้วให้เณรน้อยนั่งเฝ้าमीให้ใครเข้ามากินก่อน ส่วนพระภิกษุชราแบ่งข้าวส่วนหนึ่งไปถวายพระพุทธรูปในวิหาร พร้อมกันนั้นก็สั่งกำชับเณรน้อยว่า

“อย่าให้ใครมาขโมยสำหรับอาหารไปกินก่อนละเณร ดูกุล้วยด้วยนะ เตียวอาจารย์มา”

เณรน้อยรับปากเป็นมั่นเหมาะว่าจะเฝ้าดูให้เป็นอย่างดี

“ขอรับท่านอาจารย์ กระผมจะเฝ้าดูอย่างดี ไม่ให้ใครมาขโมยขอรับ”

เมื่อพระภิกษุนำข้าวไปถวายพระพุทธรูป เณรน้อยนั่งเฝ้าบัดแมลงที่คอยตอมสำหรับอาหาร แต่นัยน์ตาจับจ้องอยู่ที่กล้วยน้ำว้าสุกงอมกลิ่นหอมหวานยั่วน้ำลายหิวนั้น เณรน้อยอายุเพียงสิบเอ็ดขวบ ชีวิตที่อาศัยอยู่วัดกินข้าวกันบาตรนั้นมีได้อิ่มหนำสำราญเหมือนอยู่ที่บ้านอยู่วัดต้องรอเศษข้าวที่เหลือจากพระฉัน แถมยังต้องแย่งกันกินกับพระเณรอีกหลายรูป จึงอดบึ้งอึดบ้าง

ตาของเณรน้อยจับจ้องอยู่ที่กล้วยสุกงอมหิวนั้น ในใจนึกไปว่า กล้วยหิวนี้สุกกำลังดีและมีกลิ่นหอมหวานยิ่งนัก คงจะมีรสนุ่มอร่อย หากได้กินบ้างสักลูกคงจะดี อาจจะกินสักสองลูกหรือสามลูก หากยังไม่อิ่ม ท่านอาจารย์คงฉันไม่หมด สักลูกก็คงได้ ห้าลูกคงดีนะ

ขณะที่ในใจนึก ปากก็กลืนน้ำลายด้วยความอยาก พลันเอื้อมมือออกไปโดยไม่รู้ตัว เณรน้อยปลิดกล้วยกินลูกแล้วลูกเล่าจนหมดหวีเมื่อกล้วยหมด เหลือเพียงร่องรอยที่ถูกปลิดกิน สติเริ่มกลับคืนมา เณรน้อยสะดุ้งตกใจ

“ตายล่ะ! กล้วยท่านอาจารย์หมดแล้ววีนี ทำไงดีละเรา”

ณเณรน้อยเริ่มวิตกกังวล ไม่รู้จะบอกท่านอาจารย์อย่างไรว่าใคร กินกล้วยหมด หากกินเพียงลูกสองลูกคงพอจะบอกท่านอาจารย์ ได้ แต่นี่หมดหวีไปโดยไม่รู้ตัวและไม่ทันยับยั้ง ณเณรน้อยลุกขึ้นยืน เหงื่อแตกซึมไปทั่วใบหน้า ใจเต้นแรงแทบทะลุออกมานอกอก เดิน คิดกลับไปกลับมา แล้วรีบลงลานเก็บเปลือกกล้วยซุกไว้ใต้ผืนเสื่อ

ทันใดนั้น พระภิกษุชราเดินกลับเข้ามาในโรงฉัน พร้อมกับกวาด ตามองไปที่กล้วย เมื่อเห็นกล้วยถูกกินหมดก็เดาออกได้โดยทันที แต่แกล้งทำเสียงซิงซังถามด้วยความขุ่นเคือง

“ใครมากินกล้วยของเราซะหมดหวีเลย หือ ณเณร! ไม่เหลือให้ เราเลยสักลูกเดียว”

“เอ่อ เอ่อ กะกะ กล้วยท่านอาจารย์หรือขอรับ เมื่อตะกี้ นี่ ยังอยู่ดีนี่ขอรับ” ณเณรน้อยปากสั่นพูดไม่ถูก

“ก็กล้วยนั้นแหละ ใครกิน นี่มันคนกินหรืออะไรกิน ทำไมมัน เล่นซะหมดหวียังงั้นเล่า” พระภิกษุชราส่ายส่ายเสียงแข็งเข้าไปอีก

ณเณรน้อยนั่งตัวสั่นด้วยกลัวความผิด ในใจสับสนคิดไม่ออกว่าจะ บอกท่านอาจารย์อย่างไรดี ท่านอาจารย์สอนไม่ให้โกหก เพราะผิดศีล แต่ครั้งจะพูดความจริงกลัวถูกลงโทษ เพราะรับปากแล้วว่าจะเฝ้าดูแล ให้อย่างดี แต่กลับขโมยกินเสียเอง

ในเวลาเดียวกันนั้น เจ้ามุข หมาวัดที่ชอบเฝ้าวนเวียนดมกลิ่น อาหารอยู่หน้าประตูโรงฉันยืนหน้าเข้ามา มันคงอยากรู้ว่าเมื่อไหร่ มันจะได้กินเศษอาหารเสียที ตาเฝ้าความคิดณเณรน้อยพูดออกไป ทันทีว่า “อ้อ ใ้มุขขอรับท่านอาจารย์ เมื่อตะกี้ใ้มุขมันคงเข้ามา

ปลิดกินกล้วยท่านอาจารย์ ตอนกระผมลุกไปเตรียมน้ำให้ท่านอาจารย์ ดูลิขอรับ ยังมีรอยกัดกินอยู่เลยนะขอรับ”

ณรงน้อยไม่ทันคิดถึงบาปกรรมของการโกหกพระสงฆ์ เพียงแต่ขอเอาตัวรอดไปก่อนเท่านั้น พระภิกษุชราณีกรำอยู่ในใจแต่ยังปั้นสีหน้าดูใสณรงน้อย

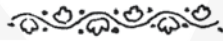
“เออ ถ้าหมากินก็แล้วไป แต่ถ้าใครมันมากินกล้วยข้าแล้ว บอกว่าหมากิน ขอให้มันตายไปแล้วเกิดเป็นหมา ดีไหมณรง เป็นหมาคงดีเหมือนกัน เอ้า ให้เป็นหมาที่มีฤทธิ์ด้วย ให้มีขนสีเหลืองทอง เหาะเหินเดินอากาศได้ พูดภาษาคนได้ด้วยเอ้า!” พระภิกษุพูดไป เพราะเห็นว่าเด็กคงชอบคึกคะนอง อยากมีฤทธิ์เหาะเหินเดินอากาศ เพื่อเล่นชนไปตามประสา

“ขอ ขอรับท่านอาจารย์” ณรงน้อยรับคำ ปากยังคงสันอยู่บ้าง หากนึกในใจว่าโล่งอกไปที่ รอดตัวแล้ว ท่านอาจารย์คงไม่ลงโทษ จากนั้นจึงเฝ้าปรนนิบัติพระภิกษุชราจนฉันทันเสร็จเรียบร้อย

ผลกรรมนั้นเป็นไปตามที่พระภิกษุชราได้กล่าวไว้ แม้จะโดยมิได้ตั้งใจ แต่เมื่อณรงน้อยตายไป ก็ได้ไปเกิดเป็นหมา ชาติแล้วชาติเล่า นับรวมถึงชาตินี้ครบห้าร้อยชาติพอดี ส่วนพระภิกษุชราได้ตามไปเกิดร่วมชาติกันตลอดมา

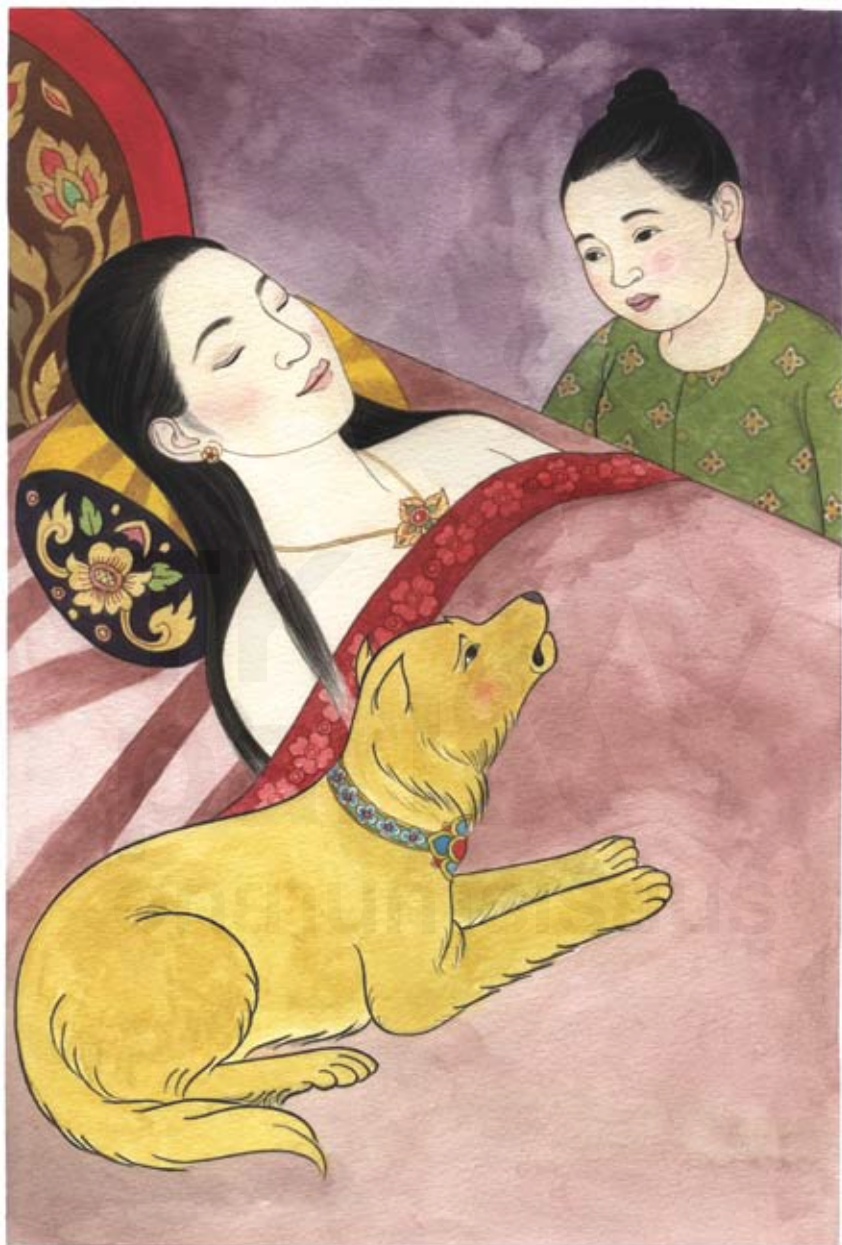
เด็กน้อยกับหมา พี่น้องฝาแฝดที่ผัดเผดกันอย่างน่าอัศจรรย์ บัดนี้ทั้งสองนอนเคียงกันอยู่ในเปลอันนุ่มนวลและอบอุ่น มีแม่นมคอยดูแลอย่างใกล้ชิด

สอง

ฉาลัยพระมารดา

อาลัยพระมารดา

เวลาผ่านไป พระโอรสสุวรรณเมกษะเติบโตมีพระชันษาได้ 3 ขวบ ส่วนหมาขนคำนั้นตัวโตและสูงขึ้น ขนสีทองปกปุยนุ่มสะอาด มีพลังมากมายเหนือมนุษย์และสัตว์ทั่วไป แถมยังพูดจาภาษาคนได้

มีฤทธิ์เหาะเหินเดินอากาศได้ แต่มีนิสัยซุกซนชอบเหาะไปเที่ยวเล่นตามที่ต่างๆ ไม่เว้นแม้แต่บนสวรรค์ชั้นฟ้า

“พี่นาค วันนี้ไปเที่ยวที่ไหนมาจ๊ะ” พระโอรสสุวรรณเมกษะถามพี่นาคด้วยความอยากรู้ เมื่อเห็นหมาขนคำร่อนลงมาจากบนฟากฟ้า สะบัดขนอย่างร่าเริงแล้วเดินเข้ามาหา

“พี่ไปเที่ยวเมืองสวรรค์มา ไปถึงชั้นดาวดึงส์นะ โอ้โฮ! สวยงามจริงๆ บนสวรรค์นี่ะเต็มไปด้วยเทวบุตร เทวดา มีต้นไม้ร่มรื่น มีดอกไม้สีแสนสวยงามขึ้นเต็มไปหมด มีสระน้ำใหญ่มาก ในสระมีดอกบัวหลายสี ดอกบัวใหญ่เท่ากระดิ่งแน่น้องสุวรรณ”

“น้องอยากไปบ้างจ้ะ พี่นาคครวญหน้าพาไปหน่อยนะ นะพี่นาคนะ” สุวรรณเมกษะอดอดอ้นพี่นาคให้พาไปเที่ยวบนสวรรค์

“รอให้น้องโตอีกหน่อยนะ ตอนนี้น้องยังเล็กเกินไป ข้างบนโน้น
ลมมันแรงมาก น้องอาจจะปลิวตกลงมา หรือไม่ก็โดนลมตัดคอขาด
ได้นะ ไปเถอะ เราไปเฝ้าเสด็จแม่กันดีกว่า” หมาขนคำชวนพระโอรส
สุวรรณเมกะไปเฝ้าพระมารดาที่ปราสาท

ที่หน้าห้องบรรทมของพระมารดา เหล่านางสนม กำลังชุมนุม
กันด้วยสีหน้าวิตก

“พระโอรสสุวรรณเมกะกับพระโอรสขนคำมาพอดี เอ่อ เสด็จ
แม่กำลังรับสั่งให้หาอยู่เพคะ”

“มีอะไรรีแม่ نرم เสด็จแม่เป็นอะไร” หมาขนคำหุ้ตงชูชันขึ้น
ด้วยความสงสัย ร้องถามแม่ نرمเสียงสั้นน้อย ๆ

“เสด็จแม่เป็นอะไร ทำไมพวกนางสนมมารวมกันอยู่ที่นี่เยอะ
เยะ หือแม่ نرم” พระโอรสสุวรรณเมกะถามด้วยความตกใจ น้ำเสียง
สั้นพรวดบอกให้รู้ว่าใจเสียอย่างยิ่ง

“เข้าไปข้างในกันเถอะเพคะ พระโอรส” แม่ نرمจูงมือพระโอรส
เข้าไปอย่างรีบเร่ง หมาขนคำกระโดดตามไปติด ๆ พลงทำจุกพุด
พิดสุดดมกลิ่นที่แปลกไปกว่าเคย

“กลิ่นยาต้ม ยาหม้อคละคลั่ง เสด็จแม่ไม่สบายรีนี้ เสด็จแม่”
หมาขนคำกระโดดเข้าไปใกล้ขอบแท่นพระบรรทมของพระมารดา
สัญชาตญาณบอกให้รู้ว่าเหตุการณ์นี้ไม่สู้ดีนัก

“ขนคำหรือลูก สุวรรณเมกะ” นางปทุมมาลิมตาเมื่อเห็น
ลูกทั้งสองเข้าไปใกล้ น้ำเสียงของนางเหนื่อยอ่อน ริมฝีปากแหว่ง
ปากขยับไปมา เสียงพูดแผ่วเบา นางนั่งไปครู่ใหญ่ ใบหน้าที่เคย
งดงามสดใส บัดนี้ซีดเผือด ร่างกายอ่อนล้าไร้เรี่ยวแรง นอนนิ่งอยู่ได้

ผ้าแพรเนื้อดีปักดินทองลวดลายวิจิตรงดงาม นางพยายามยกมือซ้ายขึ้นอย่างยากเย็นเพื่อลูบไล้พระโอรสกับหมาขนคำราวกับจะปลอบโยน

“แม่คงจะอยู่กับเจ้าทั้งสองได้อีกไม่นานนัก เวลาของแม่มาถึงแล้ว แม่รู้ตัวดี แม่กำลังจะหมดกรรม เจ้าทั้งสองอย่าได้เศร้าโศกจงฟังแม่”

“เสด็จแม่! เสด็จแม่ต้องไม่เป็นอะไรนะพระเจ้าค่ะ” หมาขนคำกับสุวรรณเมกษะพูดเสียงดังเกือบพร้อมกัน กลัวพระมารดาจะจากไป น้ำตาของพระโอรสไหลหลังพรั่งพรั่งเต็มใบหน้า แม้จะยังเยาว์พระชันษา แต่ก็รู้ความกินวัย ความตาย เป็นสิ่งที่จะพรากคนอื่นเป็นที่รักไปชั่วนิรันดร์

หมาขนคำรู้สึกถึงบรรยากาศอันเศร้าโศก เสียงร้องไห้กระซิกจากเหล่านางสนมและแม่นม เสียงคร่ำครวญของพระโอรสสุวรรณเมกษะผู้ร่ำเฒ่าดลึงลงในจิตใจ หมาขนคำทุดตาทั้งสี่หมอบลงใกล้พระมารดา วางหัวชนกับมือขวาที่เหยียดยาวอยู่ข้างกาย

“เจ้าทั้งสองฟังแม่ให้ดี แล้วทำตามแม่บอก แม่จะได้ไม่ห่วงเจ้า”

“ขนคำมีฤทธิ์เดชก็จริง แต่เจ้าซุกซนและคึกคะนองนัก ชอบไปเที่ยวเล่นไกลเกินไป บางครั้งถึงน้องไว้ตามลำพัง”

เสียงนั้นขาดเป็นห่วงๆ

“เมื่อยังมีแม่อยู่ไม่เป็นไร แต่หากไม่มีแม่ เจ้าจะทำอย่างเดิมไม่ได้อีกแล้ว ต้องคอยดูแลน้อง ใช้ฤทธิ์เดชของเจ้าคอยปกป้องคุ้มครองน้องให้ปลอดภัย ส่วนสุวรรณเมกษะ”

สุวรรณเมกษะบิบบมือพระมารดาเบาๆ

“ต่อไปเจ้าจะต้องเป็นองค์รัชทายาทที่จะสืบราชสมบัติจาก

พระบิดา ภัยของเจ้าก็คงมีมากมาย เจ้าอาจมีอันตรายถึงชีวิตหากเจ้าไม่ระวังตัวให้ดี จงอย่าอยู่ตามลำพัง อย่าไปเที่ยวเล่นซุกซนในเขตแดนของผู้อื่น”

“พระเจ้าคะ เสด็จแม่” ทั้งสองรับคำพระมารดา

“เมื่อไม่มีแม่ คนทั้งหลายจะไม่เกรงใจเจ้า คงไม่มีใครรักเอ็นดูเจ้าเท่ากับแม่เจ้าหรอก ขอให้เจ้าทั้งสองรักและดูแลกันไปตลอดสมบัติใดที่เป็นของแม่ก็เท่ากับเป็นของเจ้า ให้เก็บรวบรวมไว้อย่างดี ให้เจ้าฝึกดูแลตัวเอง ช่วยเหลือตัวเอง เจ้าต้องระวังตัวกันให้ดี คำคำของแม่ไว้ แม่ เหนื่อย เหลือเกิน”

ประโยคที่นางปทุมมาพยายามพูดยืดยาว จนทำให้นางเหนื่อย คำสุดท้ายเบาจนแทบไม่ได้ยิน

“เสด็จแม่หยุดพักเถอะ กินยาเสียหน่อยเถอะพระเจ้าคะ เสด็จแม่ เสด็จแม่”

นางปทุมมาหายใจหอบถี่ขึ้น แล้วลาลึกลมหายใจเฮือกสุดท้าย ก่อนจะแน่นิ่งไป พระโอรสสุวรรณเมฆะร้องเรียกพระมารดาเสียงดังปนกับเสียงสะอื้นให้ หมาขนคำนอนซบข้างกายของพระมารดานิ่ง น้ำตาไหลอาบ แต่ไม่มีเสียงใดๆ

เมื่อเสร็จสิ้นงานปลงพระศพพระมารดา หมาขนคำและพระโอรสสุวรรณเมฆะได้ทำตามทีพระมารดาบสั่งไว้ ทั้งสองช่วยกันเก็บพับผ้าแพรไหมเนื้อดีปักดินทองของพระมารดาไว้ในหีบทั้งหมด ด้วยโกอิชามและสร้อยสังวาลย์ รวมทั้งแหวน กำไล และเพชรทองขอมมีค่าต่างๆ ถูกเก็บรวบรวมไว้ได้จำนวนหลายหีบ หมาขนคำคิดว่าที่ซ่อน เก็บไว้ อย่างมิดชิดลับตาคน แล้วทั้งสองก็ระมัดระวังตัวตั้งแต่นั้นมา

หลายวันต่อมา ขณะที่พระโอรสสุวรรณเมกษะกำลังหัดศิลปะการต่อสู้กับเหล่าทหารคนสนิทและหมาขนคำ พลันสายตาก็เหลือบไปเห็นนางจันทนาริกับนางสนมสองสามคน พากันเดินเข้าไปยังห้องบรรทมของพระมารดา ทั้งสองจึงรีบตามเข้าไปดู พบว่านางจันทนาริสั่งนางสนมเข้าไปรีอค้นตามตู้ในห้องบรรทมพระมารดาจนกระจุยกระจาย

“เสด็จน้ำ ทำอะไรพระเจ้าค่ะ” สุวรรณเมกษะร้องถามนางจันทนาริ

“ไม่ใช่เรื่องของเด็ก พวกเจ้าหลีกไปเถอะ น้ำหาสมบัติอยู่สมบัติของแม่เจ้าน่ะอยู่ไหน เมื่อแม่เจ้าตาย ทั้งเจ้าและสมบัติของแม่เจ้าก็ควรอยู่ในความดูแลของน้ำทั้งหมด เพราะตอนนี้เราได้เลื่อนเป็นมเหสีหลวงแล้ว สมบัติทุกชิ้นในปราสาทนี้ต้องเป็นของน้ำด้วย ส่วนพวกเจ้า เอาไว้น้ำจะดูแลตัวเอง”

“ไหน บอกมาซิ ว่าสมบัติของแม่เจ้าหายไปไหนหมด พวกเจ้านเอาไปเก็บไว้ที่ไหน เจ้าไม่ต้องตกใจ น้ำจะดูแลสมบัติให้เจ้าเอง” นางจันทนาริใช้ไม้อ่อนเพื่อให้เด็กไว้วางใจตน

“แม่ไม่มีสมบัติอะไรหรอกเสด็จน้ำ แม่ใช้มันรักษาตัวตอนป่วยหนัก จ้างหมอจากทั่วทุกสารทิศมารักษา จนสมบัติหมดเกลี้ยงเหลือแต่เสื้อผ้าเก่าๆ ไม่กี่ชุด เสด็จน้ำอยากได้ก็เอาไปเลย นั่นผ้าชิ้นใช้แล้ว สไปใช้แล้ว พวกเราใส่ไม่ได้เสียด้วย เสด็จน้ำเอาไปเถอะ”

หมาขนคำตอบโต้กับนางจันทนาริผู้มากด้วยความโลภอย่างเจ็บแสบ พลงไปคาบเอาเสื้อผ้าเก่าๆ ของพระมารดามาวางตรงหน้านาง

“นี่เจ้า ใ้เจ้าหมาอวดดี ของเก่าใส่แล้วฉันไม่เอาหรอกย่ะ

สกปรก! แกเอาไว้ซุกหัวนอนเถอะ ไปนางสนม หยุดคัน ฮี! เจ็บใจนัก เอาไว้เราจะได้เห็นตีกัน คอยดู!” นางจันทนารีเดินตึงตังออกไปพร้อม กับนางสนมด้วยความโกรธจัด หมาขนดำทำเสียงเห่าหอนตามหลัง อย่างสาสมใจ

“ฮู้...ฮู้...ฮู้...ฮ่า ๆ ๆ ดูสิน้องสุวรรณ แม่น้อยโกรธจนตัวสั่น นั้นนะ แล้วจะมากวนเรามากี่บ่เนี่ย” สุวรรณเมฆะรู้สึกสังหรณ์ใจ ขึ้นมาทันที

“น้องกลัวจะไม่หยุดแค่นี้หรือพี่ขนดำ คนอะไร เวลาโกรธนะ หน้าตายังกับนางยักษ์นะ”

“อย่าไปสนใจเลยน้อง ไปฝึกศิลปะการต่อสู้กันต่อเถอะ ไป”

นางจันทนารีเดินกลับปราสาทของตน พลังครุ่นคิดบางอย่าง อยู่ในใจ

“เจ้าเด็กนั่น ถ้าชินปล่อยไว้ มันจะกลายเป็นเสี้ยนหนามดำหัวใจ เราแน่ ๆ เพราะมันเป็นราชโอรส มันมีสิทธิ์จะได้เป็นรัชทายาท สืบราชสมบัติต่อไป ส่วนจันทเกสิลูกเราเป็นผู้หญิง ไม่มีทางจะได้ สืบราชสมบัติแน่ เราต้องให้มารยาหลอกล่อให้เสด็จพี่หลงเชื่อคำเรา เอาเจ้าเด็กนั่นไปปล่อยป่าเสีย แล้วเราจะต้องรับมีพระโอรสให้เสด็จ พี่ใหม่ ได้การละ ไปปรึกษาท่านพ่อดีกว่า”

นางจันทนารีคิดได้ดังนั้นจึงรีบไปพบบิดาของตนที่บ้าน ขณะนั้น เสนาแสนคำบิดาของนางกำลังรับประทานอาหารเย็นอยู่

“อ้าว ลูกมาหาพ่อซะค่ามีด มีอะไร ให้ใครมาบอกพ่อให้ไป พบก็ได้เนี่ย ลูกไม่เห็นต้องมาเองให้ลำบาก ตอนนี้ได้เลื่อนเป็นมเหสี หลวงแล้ว ต้องมีพระยศพระเกียรติมากขึ้น”

นางจันทนารีรีบกระซิบกระซาบกับบิดาของตน

“ถ้าพ่อกินอิ่มแล้ว เราไปคุยกันที่ศาลาในสวนนะจ๊ะ”

“เออ...พ่ออิมพอดี เก็บส้ารับไปเลยแม่นวล ไปที่ศาลากันเถอะลูก”

เมื่อทั้งสองไปถึงศาลาในสวน ก็นั่งลงปรึกษากันอย่างมีเลศนัย

“ให้พ่อเข้าเฝ้าท่านพี่พรุ่งนี้นะ แล้วให้พ่อบอกว่าตอนนี้ประชาชนพากันโจษจันเรื่องพระโอรสที่เกิดมาพร้อมกับหมา พ่อใช้มนต์เป่าให้ท่านหลงเชื่อฟังคำพ่อ แล้วก็ยุยงให้เอาพระโอรสไปปล่อยป่าเสีย เพราะมันเป็นเรื่อง ชืด ถ้าเลี้ยงไว้อย่างนี้จะทำให้ท่านมีอันเป็นไป”

“ทำไมลูกถึงต้องการให้เอาพระโอรสไปปล่อยล่ะ”

“โอ้ พ่อก็ มันเป็นผู้ชายนะ มันจะต้องได้ครองราชสมบัติสักวันหนึ่งเป็นแน่ ส่วนลูกฉันนะเป็นผู้หญิง ยังไงก็ไม่มีสิทธิ์ ฉันต้องหาทางมีพระโอรสให้พระองค์เร็ว ๆ จะได้ไม่ทรงกังวลเรื่องไม่มีรัชทายาท”

“อ้อ อย่างนี้เอง ไม่ต้องห่วงหรอก พรุ่งนี้พ่อจะจัดการให้แต่เช้าเลย เจ้ากลับไปเถอะ เดี่ยวพ่อให้เด็กมันตามอารักขาไปถึงปราสาท”

“ฉันลาล่ะจ๊ะพ่อ จะไปคอยฟังข่าวดีวันพรุ่งนี้นะ”

วันรุ่งขึ้น เสนาแสนคำรีบอาบน้ำแต่งตัวแต่เช้ามืดเพื่อเข้าเฝ้าพระราชาพาราณสี

“จะต้องใช้มนต์เสกเป่าทั้งตัวให้ท่านพระราชาเห็นแล้วทรงเมตตา ต่อไปก็เป่ามนต์ให้พระองค์ง่วงลงเชื่อคำพูดเราซะ ๆ ฮ่า”

“วันนี้มีธุระอะไรแต่เช้ารี ท่านเสนาแสนคำ” พระราชานั่งเล่นอยู่บนหน้าท้องพระโรงก่อนจะเข้าไปว่าราชการดังเช่นทุกวัน

“หม่อมฉันมีเรื่องร้อนมากกราบทูลพะยะค่ะ”

“ไหน เรื่องร้อนอะไร ว่าไปซิ” เสนาแสนคำแอบเปามนต์สะกดให้พระราชางงวไปครู่หนึ่ง เมื่อเห็นว่าต้องมนต์แล้วจึงเริ่มเล่าเรื่องที่วางแผนเอาไว้

“บัดนี้ชาวเมืองข้างนอกเขาพากันโจษจันกันไปทั่วว่าบ้านเมืองเรตก “ซิด” พะยะค่ะ อาจมีเรื่องร้อนร้ายแรงเกิดขึ้นได้ อันตรายอาจมีมาถึงพระองค์”

“ซิดอะไรหรือท่านเสนา ไหนว่ามาซิ”

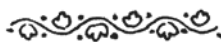
“ก็ซิดที่ เอ่อ พระโอรสทรงประสูติมาพร้อมกับหมาขนคำ พะยะค่ะ เป็นเรื่องที่ไม่เคยมีเกิดขึ้นเลย อย่างนี้โบราณว่าเป็นเรื่องซิด จะเป็นอุบาทร์ บ้านเมืองจะพินาศฉิบหาย และก็ เอ่อ พระองค์อาจมีอันเป็นไป อาจมีข้าศึกยกมาประชิดเมืองนะพะยะค่ะ”

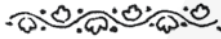
พระราชาคล้อยตามคำพูดของเสนาแสนคำในทันทีด้วยต้องมนต์สะกด

“จริงสินะ เจ้าหมานั้น เราก็ไม่คิดว่ามันจะเป็นลูกเรา ส่วนสุวรรณเมฆะ เราจะจัดการอย่างไรดี ท่านลองว่ามาซิ ท่านเสนา”

“เราเอาพระโอรสไปปล่อยป่าสิพะยะค่ะ อย่างนี้ก็ไม่มีใครมาว่าซิดอีกแล้ว เพราะเอาตัวซิดไปปล่อยให้เป็นเหยื่อเสือหมิในป่าก็สิ้นเรื่องพะยะค่ะ”

“งั้นท่านเสนาไปจัดการตามสบายเถอะ เราคงไม่ไปยุ่งด้วยหรอก ไม่อยากเห็นหน้ามันแล้วทั้งคนทั้งหมา!”

สาม

ชนดำตามหาเจ้าของ

ขนดำตามหาหน้อง

“ทหารจับตัวไป! มัดมือแล้วเขียนมันไป อย่าให้มันดินหลุดไปได้ละ เอาไปปล่อยในป่าใหญ่ไกลๆ โน่น”

เสียงบัญชาการของเสนาแสนคำสั่งให้ทหารจับพระโอรสสุวรรณเมกษะมัดมือเพื่อนำไปปล่อยป่า หน้าตาของเสนาแสนคำเวลานี้มีแววเย้ยหยันกระหยิ่มยิ้มย่องด้วยความสะใจ

“ฮิ มันเป็นเสี้ยนหนามของลูกข้า มันสมควรตายไปซะเจ้าหมาขนดำก็ไม่อยู่ ช่างเป็นโอกาสเหมาะเหลือเกิน”

พระโอรสสุวรรณเมกษะทั้งตื่นระแวงและร้องไห้เสียงดังด้วยยังเยาว์วัยนัก แต่กลับถูกเหล่าทหารของเสนาแสนคำทุบตีอย่างไม่ยั้งมือ

“โอ๊ย! เสด็จพ่อช่วยลูกด้วยพระเจ้าค่ะ เสด็จพ่อ! เสด็จพ่ออยู่ไหน ทำไมปล่อยให้ทหารทำอย่างนี้กับหม่อมฉัน เสด็จพ่อช่วยลูกด้วยเถิด พี่นาค พี่นาคอยู่ไหน มาช่วยน้องด้วย เร็วๆ!”

พระโอรสสุวรรณเมฆะร้องครวญครางด้วยความเจ็บปวด พร้อมกับเรียกหาพระราชบิดาให้ช่วย แต่กลับไม่มีใครออกมาช่วยเลย หมาขนคำออกไปเที่ยวเล่นตามอุทยานที่ไกลออกไป จึงไม่ได้ยินเสียงร้องของน้อง

ทหารลากพระโอรสไปตามทางอย่างน่าสงสาร ผู้คนที่เดินผ่านไปมาพบเห็นเหตุการณ์เข้าต่างพากันตกใจ

“อ้าว! นั่นพระโอรสน้อยนี้ โถ ยังเยาว์วัยขนาดนั้นทำไมถึงได้ถูกเสียนตืออย่างทารุณ มีโทษอะไรหนักหนาหรือ”

หลายคนอยากเข้าไปช่วยเหลือพระโอรส แต่ก็เกรงดาบคม ขาววาววับที่ทหารเงื้อขึ้นกวัดแกว่งเป็นเชิงขู่

“อย่าเข้ามานะ ใครเข้ามาถือว่าฝ่าฝืนพระราชอาญา นี่เป็นพระบัญชาของท่านพระราชบิดา ใครขัดขวางมีสิทธิ์ถูกลงโทษถึงตาย!”

ชาวเมืองบางคนถึงกับร้องไห้ด้วยความสงสาร บางคนรีบวิ่งกลับบ้านแล้วเอาห่อข้าวมาส่งให้พระโอรส

“เอาเก็บไว้นะเพคะ พระโอรส อ้อๆ น่าสงสาร”

พระโอรสถูกทหารลากไปถึงป่าแห่งหนึ่ง แล้วจึงทิ้งพระโอรสไว้ตามลำพัง

“ทิ้งไว้ที่นี่แหละ เด็กตัวเท่านี้ เดี่ยวก็คงกลายเป็นเหยื่อเสีย ไปพวกเรากลับไปรับรางวัลจากท่านเสนาบดีได้แล้ว”

เมื่อถูกทิ้งอยู่ในป่าตามลำพัง สุวรรณเมกษะเกิดความกลัว
ขึ้นมาจับใจ ในปากกว้างใหญ่่น่ากลัว เสียงเลื้อร่อดังก้องป่า เสียงดัง
ค่าง ป่าง ชะนี ร่อดังโหยหวน เสียงผีอีค้อย ผีป่าที่ชอบดูดกิน
เลือดคนร่อดังครางฮือๆ มองไปทางไหนมีแต่ต้นไม้หนาทึบเต็มไปหมด
สุวรรณเมกษะร้องไห้ด้วยความกลัว ทั้งเนื้อตัวมีแต่รอยถูกเขี่ยย่นตี
จนเจ็บแสบไปหมด

เสียงเคลื่อนไหวของสัตว์ร้ายดังสวบสาบใกล้เข้ามา เสียงผีอีค้อย
ครางดัง ฮือๆ ขึ้นรอบตัว

“อย่านะ! อย่าเข้ามา ช่วยด้วย! เจ้าปาเจ้าเขา เทวดา
อารักษ์ช่วยลูกด้วยเถิด พี่นาคช่วยน้องด้วย!”

“โฮกๆๆ”

เสือโคร่งตัวใหญ่ นัยน์ตาของมันลุกวาว ปากเผยะกว้าง
เตรียมตั้งท่าจะเข้ามาตะครุบ ผีอีค้อย สองสามตัวกำลังดาหน้ากัน
เข้ารุมล้อมอย่างหิวกระหาย

“ฮือ ฮือ เลือด เลือด ข้าหิวเลือด เด็กน้อย เลือดเจ้าคงหวาน
อร่อย ข้าจะกินเลือดเจ้า”

พวกมันยื่นมือ กางกรงเล็บยาวแหลมเข้ามาจู่ใกล้

“หยุดนะ! พวกเจ้า จงไปให้พ้น อย่าสร้างกรรมสร้างเวร
อีกเลย แต่นี้พวกเจ้าก็ต้องรับกรรมอย่างหนักแล้วที่ได้มาเป็นผีดิบ
อยู่ในปานี้ ไม่ได้ไปผุดไปเกิด เจ้าเสือโคร่ง เจ้าไปเสียเถิด ยังมี
อาหารอื่นๆ ให้เจ้าได้กินอีกเยอะแยะ ไปซะ ไป”

เสียงตวาดดังก้องป่า เทวดาและอารักษ์ปรากฏกายสว่างจ้า
ขับไล่เหล่าผีอีค้อยและเสือโคร่งไม่ให้มาทำร้ายพระโอรสสุวรรณ
เมกะ

“ท่านเทวดา ท่านอารักษ์ ขอบคุณท่านมากที่มาช่วยเรา”

เมื่อผีอีค้อยและเสือโคร่งวิ่งหนีจากไปแล้ว พระโอรสก็ลง
กราบเทวดาและอารักษ์ทันที

“เจ้ายังไม่ถึงเวลาที่จะต้องตายหรอก เจ้าจะต้องอยู่สร้างบุญกุศลอีกมาก”

พระโอรสสุวรรณเมกษะรอดพ้นจากการเป็นเหยื่อของเสือโคร่งและผีอี๋ค้อยมาได้ ด้วยกุศลผลบุญที่เคยได้กระทำไว้ในชาติก่อน

พระโอรสน้อยนั่งทรุดลงอย่างเหนื่อยอ่อนได้ต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง พร้อมกับแกะห่อข้าวที่ชาวบ้านให้มาออกกินด้วยความหิว ความมืดเริ่มโรยตัวลงมาปกคลุมทั่วผืนป่า เงียบและวังเวง

ปราสาทของสุวรรณเมกษะ ไม่มีผู้คนหลงเหลือแม้แต่คนเดียว แม่นมได้กลับไปเยี่ยมบ้านเกิดจึงไม่ทราบเรื่องสุวรรณเมกษะถูกจับตัวไปปล่อยป่า หมาขนคำเที่ยวเล่นจนพอใจแล้ว นึกถึงน้องขึ้นมาจึงรีบเหาะกลับมาที่ปราสาท

ที่นั่นทุกสิ่งทุกอย่างเงียบสงัด ทหารคนสนิทที่เคยเฝ้าปราสาทต่างถูกสั่งให้ไปเฝ้าที่ปราสาทของนางจันทารีกันหมด หมาขนคำเรียกหาน้องด้วยความห่วงใย

“น้องสุวรรณ อยู่ไหน น้องสุวรรณพี่กลับมาแล้ว เอ อยู่ไหนนะ ทำไมไม่มีเสียงตอบ ไม่มีใครอยู่เลยสักคน ไปไหนกันหมด”

หมาขนคำเที่ยวตามหาน้องก็ไม่พบ นึกเอะใจ รีบวิ่งออกไปสำรวจรอบๆ ปราสาท พลังใช้จุมูกดมกลิ่นสุวรรณเมกษะไปทั่ว หมาขนคำดมกลิ่นไปตามทางจนพบชาวบ้านคนหนึ่งเดินสวนทางมาพอดี จึงร้องถาม

“ท่านเห็นพระโอรสสุวรรณเมฆะหรือไม่”

“อ้อ เห็นสิ ไปทางโน้นนั่นะ”

“ทำไมไปทางโน้นล่ะ นันมันป่าใหญ่นะท่าน”

“ก็นั่นแหละจะ ทางนั้นไปสู่ป่าใหญ่แน่ล่ะ ไม่ผิด พระโอรสสุวรรณเมฆะถูกทหารจับตัวไปปล่อยป่าทางโน้นนี่จะ”

หมาขนคำได้ยินคำบอกเล่าดังนั้น จึงรีบวิ่งตามกลิ่นไปตามทางที่สุวรรณเมฆะถูกนำตัวไป เมื่อเข้าสู่ป่าใหญ่ กลิ่นของพระโอรสสุวรรณเมฆะก็ยิ่งชัดขึ้น

“ทางนี้แน่ๆ น้องสุวรรณ น้องสุวรรณ เจ้าอยู่ไหนนะ พี่มาช่วยแล้ว พี่ขอโทษ อภัยให้พี่ด้วย พี่ไม่ได้อยู่ดูแลเจ้า ปล่อยให้เจ้าถูกรังแก ไร้ น้องพี่ น้องสุวรรณ เจ้าอยู่ไหนนะ นี่ก็มืดแล้ว เจ้าจะเป็นอย่างไรบ้าง ไร้”

หมาขนคำวิ่งไป ใช้จมูกดมกลิ่นไปเรื่อยๆ ปากก็เรียกหาน้อง และคร่ำครวญไปตลอดทาง จนกระทั่งพบสุวรรณเมฆะกำลังนอนหลับพิงโคนต้นไม้อยู่ หมาขนคำดีใจรีบเข้าไปดมตามเนื้อตัวน้อง

“น้องสุวรรณ! น้องสุวรรณ! เจ้าไม่เป็นอะไรหรือนี่ พี่ดีใจจริงๆ ที่เจ้ายังรอดชีวิต น้องสุวรรณ ตื่นเถิด พี่มารับน้องกลับไปยังปราสาทของเราแล้ว”

สุวรรณเมกษะได้ยินเสียงหมาขนคำมาร้องเรียกใกล้ ๆ ก็
สะดุ้งตื่นทันที พร้อมกับโผล่เข้าสวมกอดหมาขนคำ

“พี่ขนคำ พี่มาช่วยน้องแล้ว พี่ขนคำ น้องดีใจที่ได้พบพี่
น้องโชคดียังไม่ตาย เพราะเทวดา อารักษ์ช่วยน้องเอาไว้ไม่ให้เสือก
กัดกิน ไม่ให้ผีอื้อค้อยมาดูดเลือด”

“โอ...ขอบคุณท่านเทวดา อารักษ์จริง ๆ ที่ช่วยดูแลน้องพี่
ให้ปลอดภัย พี่ขอโทษนะน้องรักที่ไม่ได้อยู่ดูแลเจ้า พี่ผิดเองที่มีว
ไปเที่ยวเล่นเสียเพลิน ไม่เชื่อฟังคำที่เสด็จแม่รับสั่งไว้ก่อนตาย”

“ไม่เป็นไรหรอกพี่ขนคำ ช่างมันเถิด เรื่องมันผ่านไปแล้ว
เรามาช่วยกันคิดดีกว่าว่าจะทำอย่างไร ต่อไปน้องเชื่อว่าเสด็จพ่อ
คงไม่ได้ทรงตัดสินใจทำอย่างนี้เองหรอก ต้องมีคนยุยง”

“และคนยุยงนั้นจะเป็นใครไปไม่ได้ ถ้าไม่ใช่แม่น้อย
จันทนารี”

“แล้วเราจะทำยังไงดีล่ะพี่”

“เราจะกลับไปที่ปราสาทของเราตามเดิม ไปอยู่เงียบ ๆ เพื่อ
รอดูว่าต่อไปแม่น้อยจันทนารีจะอย่างไรกับเรา เมื่อรู้ว่าทำอะไร
เราไม่สำเร็จ แล้วพี่จะคอยปกป้องน้องเอง”

“นั่นเราต้องหลบอยู่ในปราสาท ไม่ให้แม่น้อยจันทนารีเห็น
เราซิพี่ขนคำ”

“คงยังงั้นแหละน้องสุวรรณ มาเถอะ ขึ้นหลังพี่แล้วเกาะ
ให้มัน พี่จะพาน้องเหาะกลับปราสาทเดี๋ยวนี๊ สุวรรณเมฆะยกมือ
ขึ้นพนมเหนือหน้าผาก กล่าวคำขอบคุณเทวดาอารักษ์อีกครั้งที่ได้
ช่วยชีวิตตนไว้ แล้วขึ้นขี่หลังหมาขนดำ ทั้งสองทะยานลี้วกลับ
สู่ปราสาท

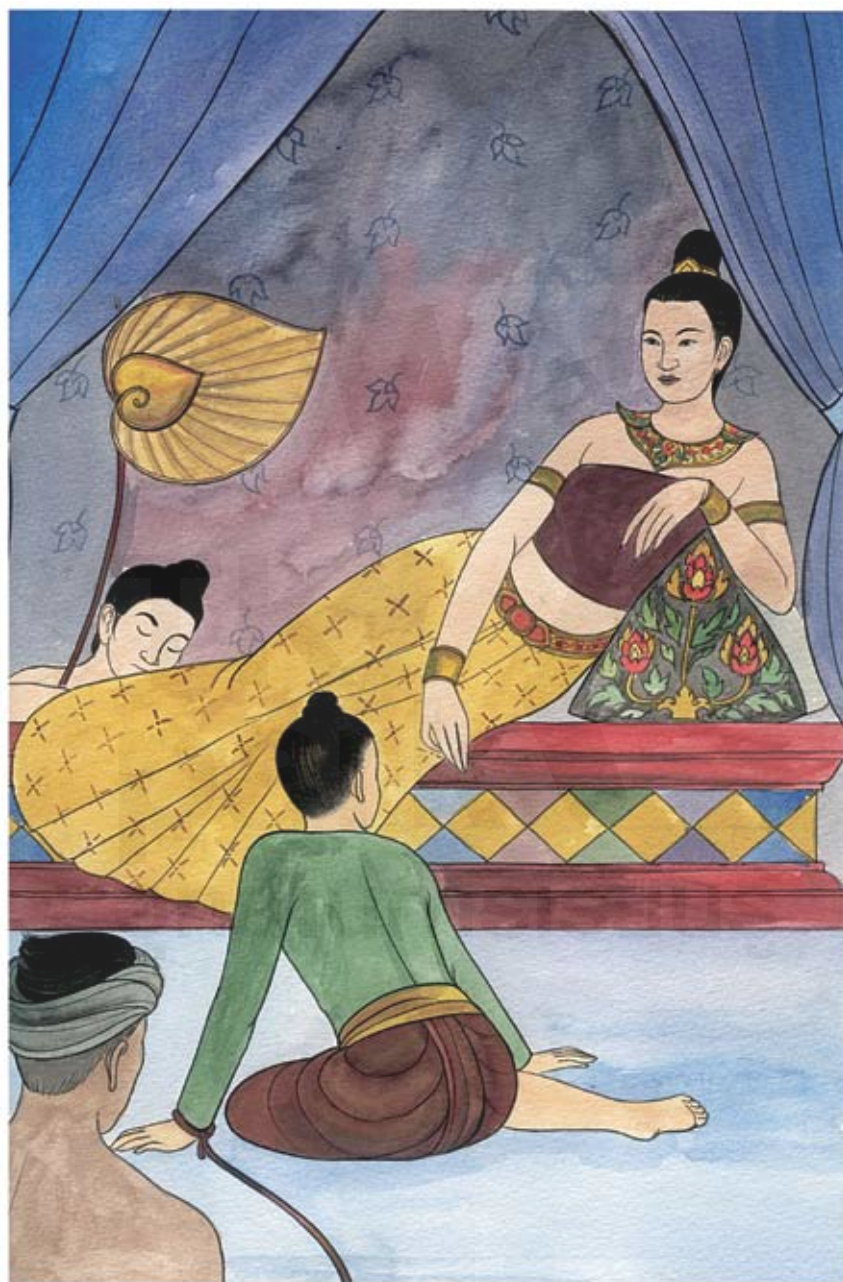

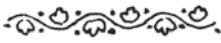
TK
park
อุทยานการเรียนรู้

แม่เลี้ยงใจร้าย

อุทยานการเรียนรู้

แม่เลี้ยงใจร้าย

สุวรรณเมกษะกับหมาขนคำหลบอยู่แต่ในห้องเป็นเวลาหลายเดือน นางจันทนารีมิได้ล่วงรู้ว่าพระโอรสสุวรรณเมกษะกลับมาอยู่ที่ปราสาทตามเดิม วันหนึ่งนางสนมของนางจันทนารีได้ผ่านมาบริเวณนั้น และบังเอิญเห็นสุวรรณเมกษะกับหมาขนคำกำลังเล่นกันอยู่ในปราสาท จึงรีบนำความไปบอกนางจันทนารีเพื่อหวังได้รางวัล

“องค์มเหสีเพคะ หม่อมฉันเห็นพระโอรสสุวรรณเมกษะเพคะ”

นางจันทนารีมีสีหน้าเปลี่ยนไปจากเดิมทันที

“เจ้าเห็นที่ไหน ก็พอนำอาหารไปจับตัวมันไปปล่อยในป่าแล้วนี่”

“จริง ๆ เพคะ พี่มาของมันคงไปช่วยมาได้ เห็นวิ่งเล่นกันอยู่ในปราสาทนั่นแหละเพคะ คงจะกลับมานานแล้วด้วยเพคะ”

“ไม่ได้ ฉันจะปล่อยให้มันมาวิ่งเล่นอย่างนี้ต่อไปอีกไม่ได้ ตอนนี้นั้นตั้งครรภ์แล้ว คาดว่าจะมีพระโอรสมาทดแทนมันให้เสียที หากยังปล่อยให้มันมีชีวิตอยู่ แล้วโอรสของฉันที่กำลังจะเกิดมาก็อดได้สืบราชสมบัติแน่ซี”

“แล้วองค์เมหีจะทรงทำอะไรเพคะ”

“ให้ทหารเอาไปปล่อยป่าอย่างเดียวมันยังรอดมาได้ คราวนี้เห็นจะต้องจัดการขึ้นเด็ดขาดไปเลย จัปมันโยนลงเหวให้ตาย ดุซิมันจะมีหนารอดกลับมาได้อีกมัย เจ้าจงไปสอดแนมดูให้ดี ว่าเมื่อใดที่เจ้าหมาตัวนั้นไม่อยู่ ให้รีบมาบอกฉันทันที ไปได้แล้วไป”

หลายวันต่อมา หมาขนคำมีอาการหงุดหงิด เดินพล่าน

“น้องสุวรรณ วันนี้พี่นึกอยากไปเที่ยวเล่นรอบ ๆ จักรวาลหน่อย พี่ไม่ได้ไปเที่ยวมานานแล้ว รู้สึก อึดอัดจะแย่แล้ว น้องให้พี่ไปเถอะนะ พี่สัญญาว่าจะไปไม่นาน จะรีบกลับมา ตอนนี้น้องอยู่แต่ในปราสาทนี้ คงยังไม่มีใครมาเห็นหรอก แต่น้องต้องระวังตัว อย่าเผลอออกไปเที่ยวเล่นข้างนอกล่ะ”

พระโอรสสุวรรณเมกะรู้สึกเห็นใจพี่ขนคำ

“พี่ไปเถอะ พี่คงอยากไปเปิดหูเปิดตาบ้าง”

เมื่อหมาขนคำเหาะขึ้นบนอากาศไปเที่ยวรอบจักรวาลตามใจปรารถนาแล้ว พระโอรสสุวรรณเมกะได้แต่นั่งคิดถึงพระมารดา

“หากเสด็จแม่ยังอยู่กับเรา ป่านนี้เราคงไม่ต้องลำบากมาอยู่แบบหลบ ๆ ซ่อน ๆ กินอิมม้อ อดม้ออยู่อย่างนี้หรอก เสด็จพ่อมิได้สนใจเราเลยว่าจะเป็นตายร้ายดีอย่างไร เสด็จพ่อเป็นอะไรไปหนอ”

ขณะนั้น พระธิดาจันทเกสรีได้ออกมาวิ่งเล่นอยู่ในอุทยานข้างปราสาทที่พระโอรสสุวรรณเมกะกำลังนั่งอยู่ และแอบหนีพี่เลี้ยงเข้ามาในปราสาท

“พี่สุวรรณ พี่สุวรรณ มานั่งอยู่นี่เอง ทำไมอยู่คนเดียวล่ะ เพคะ พี่ขนคำล่ะไปไหน แล้วทำไมน้องไม่เห็นพี่ตั้งนานแล้วพี่ไปไหนมาจ๊ะ”

พระธิดาถามพี่ชายต่างมารดาด้วยความใสซื่อ แต่พระโอรสสุวรรณเมกษะไม่อาจตอบตามความจริงได้

“พี่ไปเที่ยวกับพี่ขนคำมานะจ๊ะ ไปเที่ยวในป่าโน้น และตอนนี้ พี่ขนคำกำลังไปเที่ยวรอบจักรวาล สักบ้ายๆ คงกลับมา น้องจันทเกสีรีบกลับไปเถอะจ๊ะ เดี่ยวพี่เลี้ยงของน้องจะตามหาไม่เจอ”

“ไม่หรอก น้องยังไม่กลับ จะเล่นกับพี่สุวรรณ น้องเปื้อนที่จะเล่นกับพี่เลี้ยงแล้ว อยากเล่นกับพี่สุวรรณ นะให้น้องเล่นด้วยนะจ๊ะ”

สุวรรณเมกษะรู้สึกเหงาอยู่แล้ว จึงเล่นซ่อนหากับพระธิดาจันทเกสี ทั้งสองเพลิดเพลินจนเวลาผ่านไปครู่ใหญ่

“พระธิดา พระธิดา พระธิดาเพคะ อยู่ไหนเพคะ พระธิดา” สุวรรณเมกษะกลัวว่านางพี่เลี้ยงของจันทเกสีจะมาตามหาถึงในปราสาท จึงรีบจูงแขนจันทเกสีไปส่งที่ประตู

“น้องรีบไปเถอะ เดี่ยวพี่เลี้ยงของน้องจะมาตามหาที่นี่” แต่ไม่ทันการณ์เสียแล้ว เพราะนางพี่เลี้ยงทั้งสองเห็นพระโอรสสุวรรณเมกษะกับพระธิดาที่หน้าประตูปราสาทพอดี นางทั้งสองรีบตรงเข้ามาหาพระธิดา

“นั่นไงพระธิดา พระโอรสสุวรรณเมกษะ อยู่คนเดียวนี้ เจ้าหมานั่นไม่อยู่ ได้การล่ะ ทหารจับตัวพระโอรสไปเดี๋ยวนี้เลย เอาตัวไปส่งให้พระมเหสี เร็วเข้า”

ทหารที่ยืนเฝ้ารักษาการณ์อยู่ในบริเวณอุทยาน พวกกันตรงเข้ามาจับตัวพระโอรสในทันที ก่อนที่สุวรรณเมกะจะหนีทัน

“อย่างนะ ทหาร หยุดนะ อย่าจับพี่สุวรรณนะ” คำสั่งของพระธิดาองค์น้อยหาได้มีผลอย่างใดไม่ ทหารได้ลากตัวพระโอรสที่ดิ้นรนต่อสู้สุดแรงไปอย่างทุลักทุเล จนกระทั่งไปถึงปราสาทของนางจันทนารี

ที่ปราสาทของนางจันทนารี นางกำลังนอนเล่นอยู่อย่างสำราญ มีนางสนมกำนัลเฝ้าปรนนิบัติพัดวีหลายนาง

“พระมเหสีเพคะ หม่อมฉันให้ทหารจับตัวพระโอรสมาแล้ว เพคะ พระมเหสีจะจัดการอย่างไรก็ตามสะดวกนะเพคะ” นางพี่เลี้ยงทั้งสองทูลต่อนางจันทนารี นางผุดนัยน์ตาและยิ้มอย่างเยือกเย็น

“ดีแล้ว พวกเจ้าทำดีมาก คอยดู ฉันจะไม่ให้เจ้าได้รอดชีวิตกลับมาอีกแน่ เจ้าเสียนนามของฉัน เจ้าเด็กน้อย ตอนนี้เจ้ามีหัวเดียวกระเทียมลีบ ใครจะมาช่วยเจ้าได้อีก ต่อให้ร้องจนปากฉีก ก็ไม่มีใครมาช่วยเจ้าได้ ฉันจะคุมตัวเจ้าไปด้วยตัวเอง ทหารจับมันมัดมือมัดเท้าแล้วเอาใส่กระสอบแบกไปในป่าเดี๋ยวนี้ เอามันไปทิ้งลงเหวลึกที่สุดในป่าโน้น ให้มันตายไม่เหลือแม้แต่ซาก ไปเดี๋ยวนี้เลยไป” พระโอรสสุวรรณเมกะร้องขอชีวิตอย่างน่าเวทนา

“เสด็จน่าได้โปรดอย่าทำหม่อมฉันเลย หม่อมฉันสัญญาว่าจะไม่มาทวงเสด็จน้าเลย หม่อมฉันจะอยู่แต่ในปราสาท”

นางจันทนารีไม่รู้สึกลังสางแต่อย่างใด จิตใจที่ดำมืดของนาง กลับคิดแต่จะฆ่าพระโอรสน้อยให้ตายเสียโดยเร็ว

“อย่ามาขอร้องเสียให้ยาก ไม่ว่าเจ้าจะอยู่ที่ไหน หากเจ้า ยังมีชีวิตอยู่ เจ้าก็เป็นศัตรูของฉันกับลูกฉัน ไปเร็วทหารแบกมันไป”

ทหารแบกพระโอรสสุวรรณเมกษะที่ถูกมัดใส่กระสอบ เดินทาง เข้าไปในป่าใหญ่พร้อมกับนางจันทนารี ทั้งหมดช่วยกันเสาะหาเหวลึก ที่จะนำพระโอรสทิ้งลงไป จนกระทั่งพบเหวลึกแห่งหนึ่งอยู่ไม่ไกลนัก

“เอละพวกทหาร ที่นี่แหละเหมาะนัก ที่จะโยนเจ้าเด็กนั่นลงไป นึกมองหากันเหวไม่เห็นเลย มีแต่ก้อนหินตามหน้าผาเต็มไปด้วย โยนมันลงไปอย่างนี้คงไม่รอดแน่ เอ้าโยนมันลงซิ ลาก่อนเจ้าเด็กน้อย ขอให้เจ้าตายอยู่ตรงกันเหวนั้นแหละ”

ทหารโยนกระสอบที่ใส่พระโอรสสุวรรณเมกษะลงเหวไปทันที นางจันทนารีได้ยินเสียงร้องไห้ของพระโอรสมาจากในกระสอบแล้ว เจ็บหายไปในความมืดของหุบเหว นางชะงักดูให้แน่ใจว่าพระโอรส สุวรรณเมกษะตายแน่นอนแล้ว จึงพาเหล่าทหารกลับด้วยความ สาส์มใจ

“มันต้องตายอยู่กันเหวแน่ ๆ ไม่มีใครช่วยมันได้หรอก เดียว พวกเจ้าไปรับรางวัลจากฉันได้”

ร่างน้อยลอยละลือลงสู่ก้นเหว กระสอบที่ทหารห่อหุ้มไว้หลุด ออก ผ่าผืนใหญ่นุ่มนวลปรากฏขึ้นรองรับในทันใด

ผ้าทิพย์โอบอุ้มพระโอรสไปวางลงบนพื้นหินลาดใต้เงื้อมผา
พระโอรสน้อยร้องไห้คร่ำครวญถึงพี่ขนคำอย่างท้อแท้

“โอ้เอ๋ยพี่ขนคำ นี่พี่ไปอยู่แห่งไหน พี่จะรู้หรือไม่ว่าน้องถูก
เขาจับมาหมายฆ่าเอาชีวิต ทำไมเราจึงต้องประสบกับโชคร้ายขนาด
นี้นะ อือ ๆ ๆ”

“เจ้าอย่าร้องไห้ไปเลย สุวรรณเมกะ เดี่ยวพี่ของเจ้าจะมา
ช่วยเจ้าแล้ว นี่อาหารสำหรับเจ้า กินเสียเถอะ”

สุวรรณเมกะหยุดร้องไห้เพื่อเงี่ยหูฟังเสียงนั้น พลันปรากฏ
สำหรับอาหารขึ้นตรงหน้า แต่ไม่มีร่างของผู้เปล่งวาจา

ด้วยความหิว สุวรรณเมกะจึงกินอาหารนั้นอย่างเอร็ดอร่อย
เมื่อกินอิ่มแล้วสุวรรณเมกะก็เผลอหลับไปในซอกเงื้อมผานั้นเอง

ความมืดเริ่มโอบตัวเข้าปกคลุม ป่าที่หนาทึบด้วยต้นไม้สูง
เสียดฟ้าก็ยิ่งมืดมิดวังเวง แว่วยินแต่เสียงนกติดที่อกร้องครางมา
แต่ไกล สลับกับเสียงนกเค้าแมวร้องยามที่มันบินล่าเหยื่อ

“ฮึก ๆ ๆ ๆ”

หมาขนคำกลับมาถึงปราสาท ไข่มุกดมกลืนตามหาสุวรรณ
เมกะทั่วปราสาทแต่ไม่พบ

“พระโอรสขนคำ เร็วเกิด พระโอรสถูกจับตัวไปที่ป่าอีกแล้ว!”

แม่นมกับนางสนมเก่าของพระมารดาได้บอกความจริงให้
หมาขนคำรู้

หมาขนคำไม่รอช้า ทะยานขึ้นฟ้ามุ่งสู่ป่าใหญ่ แต่แล้วก็วนกลับไปปราสาทอีกครั้ง เพื่อคาบเอาเสื้อผ้าและผ้าห่มไปให้สุวรรณเมกษะ แม้จะไม่ว่าน้องยังมีชีวิตอยู่หรือไม่ แต่ก็ยังมีความหวัง

หมาขนคำเหาะเข้าไปในป่า เพื่อตามหาสุวรรณเมกษะ คมกลืนตามหาน้องอยู่ไปมาหลายเที่ยว จนกระทั่งไปถึงเหวลึกเหาะลงไปค้นหาที่ก้นเหว ไม่พบแม้ซากศพของน้อง

ตัดสินใจเหาะกลับขึ้นข้างบน แต่ขณะที่ผ่านเงื้อมผา พลันสายตาแลเห็นเงาตะคุ่มของร่างเล็กๆ ร่างหนึ่งนอนขดตัวอยู่ สำนึกบอกรู้ว่าเป็นสุวรรณเมกษะอย่างแน่นอน

“น้องสุวรรณ! น้องสุวรรณ พี่มาหาแล้ว โธ่พี่เป็นอะไรหรือเปล่านี้ เจ้าเจ็บตรงไหนบ้าง” สุวรรณเมกษะลืมตาตื่นขึ้นเห็นพี่ขนคำ ความรู้สึกเศร้าโศกต่างๆ มลายหายสิ้น ความปิติดีด้นตันและตื่นเต้นเข้ามาแทนที่ โผเข้ากอดหมาขนคำ แล้วซับหน้าลงร้องไห้เสียงดัง

“พี่ขนคำ! พี่ขนคำ พี่ขนคำมาแล้ว”

“น้องรัก พี่ขอโทษที่ทิ้งเจ้าไว้โดยลำพังจนเกิดเรื่องร้ายซ้ำสองต่อไปนี้พี่จะไม่ทิ้งน้องไปไหนแล้วจริง ๆ”

“เราจะทำยังไงกันดีพี่ขนคำ เราจะกลับไปปราสาทอีกหรือ” สุวรรณเมกษะเอ่ยถามเมื่อหยุดร้องไห้แล้ว

“เราคงกลับไปไม่ได้อีกแล้ว แม่เลี้ยงใจร้ายมันจ้องจะฆ่าเจ้าให้ตาย พี่เกรงว่าคราวต่อไปเจ้าอาจจะไม่รอดก็ได้”

ทั้งสองนั่งครุ่นคิดว่าควรทำอย่างไรต่อไป ไม่มีญาติที่พอจะไปขออาศัยได้เลย ในที่สุดหมาขนดำตัดสินใจ

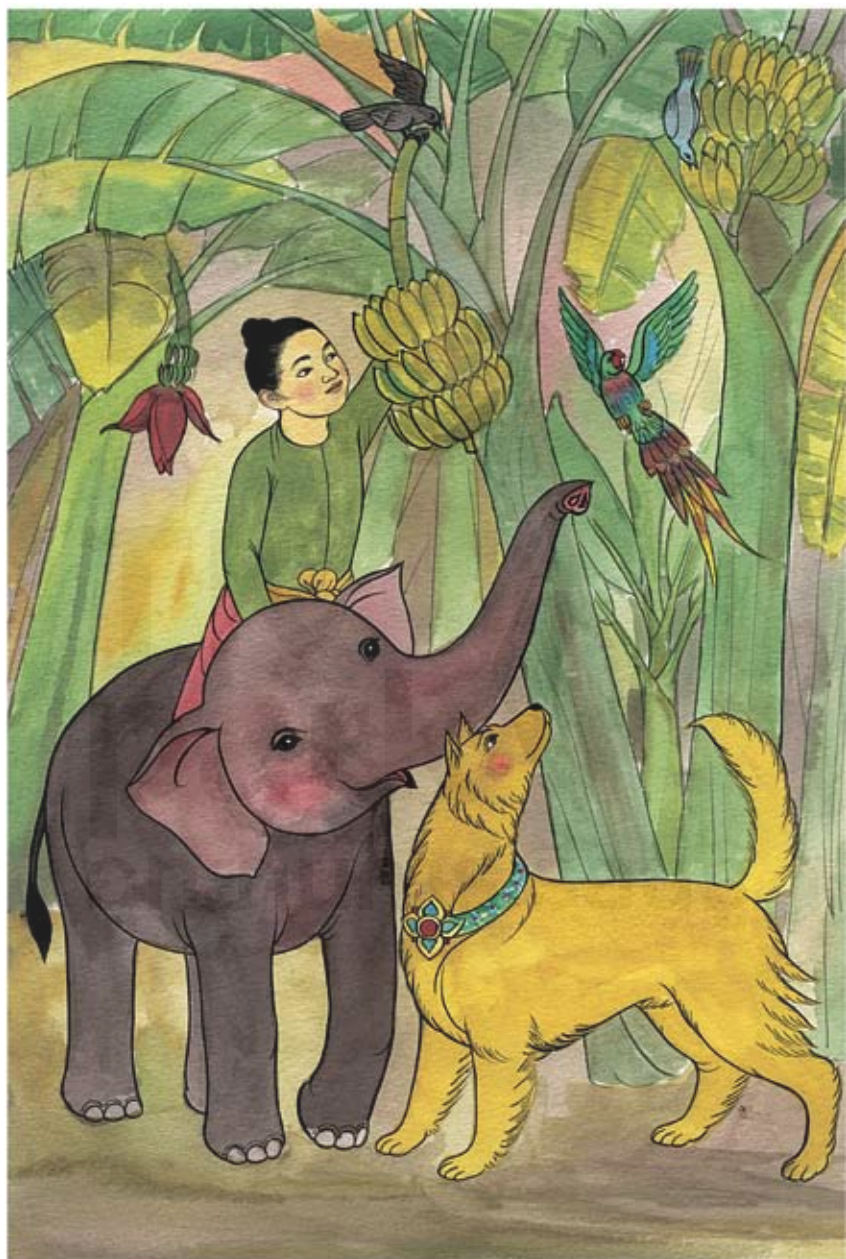
“เราจะอยู่ในป่านี้นะ พี่เอาเสื้อผ้ามาให้เจ้าบางส่วนกับผ้าห่ม พอให้คลายหนาวได้บ้าง ที่นี้จะปลอดภัยสำหรับเรา คืนนี้เรานอนหลบน้ำค้างกันที่นี้ก่อน มันคงจะปลอดภัยจากสัตว์ร้ายไว้พรุ่งนี้พี่จะพาน้องเหาะขึ้นไปบนปากเหว แล้วเราจะไปหาที่ปลูกกระท่อมอยู่กัน เจ้าเหนื่อยมากแล้ว พักผ่อนเถอะน้องรัก นี่คงเป็นเพราะเทวดาอารักษ์ช่วยให้เจ้ารอดพ้นความตายมาได้อีกครั้ง ห่มผ้าเสียนะ พี่จะนอนอยู่ข้างๆ เจ้านี้แหละ”

สองพี่น้องนอนนอนซุกกายในผ้าห่มอยู่ได้เจ็ดมรสุมตลอดทั้งคืน แม้จะมีเพียงพี่หมาแต่สุวรรณเมกะก็รู้สึกอุ่นใจ ต่อไปจะเผชิญกับสิ่งใด หากมีพี่หมาอยู่เคียงข้าง สุวรรณเมกะจะไม่วัสึกกลัวอีกแล้ว

ห้ำ เพื่อรักในวงไวย

เพื่อนรักในพงไพร

เข้ามืด นกเริ่มส่งเสียงร้องดังก้องไปทั้งพงไพร เสียงสัตว์หลายชนิดที่หากินในเวลากลางวันร้องอยู่ไม่ไกล หมาขนดำตื่นขึ้นเห็นสุวรรณเมกษะกำลังหลับสนิทจึงยังไม่ปลุก เมื่อลุกขึ้นยืนก็เห็นว่าหุบเขานั้นลึกมาก บริเวณเงื้อมผาที่ได้อาศัยนอนตลอดทั้งคืนนั้นมีได้กว้างนัก เป็นเนินหินแคบ ๆ แต่ลาดเรียบยื่นออกมาจากหน้าผาที่สูงชัน รอบ ๆ มีเถาวัลย์เลื้อยพันกิ่งไม้แน่นหนาและรกครึ้ม มองขึ้นไปด้านบนมีแต่ต้นไม้ใหญ่สูงเสียดฟ้า สุวรรณเมกษะลืมตาตื่นพร้อมขยับลุกขึ้นยืน

“น้องพี่ เจ้าตื่นแล้วหรือ เดี่ยวพี่จะพาเจ้าเหาะขึ้นข้างบน เราจะไปหาที่อยู่กันใหม่ที่อบอุ่นและปลอดภัยสำหรับเจ้า”

“เราไปกันเดี๋ยวนี้เลยมั๊ยพี่ น้องตื่นแต่เช้าที่จะได้สร้างกระท่อมอยู่กัน” สุวรรณเมกษะเริ่มรู้สึกคุ้นเคยกับป่า

หมาขนดำให้สุวรรณเมกษะขี่หลังแล้วพุ่งขึ้นสู่ปากเหว ทั้งสองพากันเดินสำรวจป่าในละแวกใกล้เคียง แล้วพากันเดินบุกเข้าไปในป่าลึก

ระหว่างทางได้อาศัยเก็บกินผลไม้สุกนานาชนิดที่สัตว์ป่าประเภท
ลิง ค่าง นก พวกนั้นมากินจนหล่นเกลื่อนกลาดประดังความหิว

ลิงบางตัวกำลังกินลูกไม้อยู่ เมื่อแลเห็นพี่น้องทั้งสองก็ตกใจ
รีบโหนกิ่งไม้หนีไป จากต้นนี้สู่อันโน้นเรื่อยไป บางตัวมีลูกเล็กๆ
เกาะหลัง นกหลากหลายชนิดส่งเสียงขับขานเจื้อยแจ้วไปทั้งป่า

น่าแปลกที่บริเวณนี้ไม่พบสัตว์ร้ายอย่าง เสือ สิงโต หมี
หรือแม้กระทั่งผีป่าเลย คงเป็นเพราะเทวดาอารักษ์คอยคุ้มครอง
อยู่ตลอดนั่นเอง สุวรรณเมกะพบปากกล้วยที่มีกล้วยสุกเต็มไปหมด
จึงหาไม้ไผ่มาหักให้เป็นคมใช้ตัดกล้วยสุกเครือหนึ่งนำติดตัวไปด้วย

เดินไปได้สักระยะหนึ่ง หมาขนคำได้ยินเสียงร้องแปร๋นๆ
ของช้างมาแต่ไกล จึงบอกให้สุวรรณเมกะหยุดเดินแล้วเข้าไป
ซ่อนตัวอยู่หลังโขดหินใหญ่ รอคอยไม่นานมีช้างป่าโขลงใหญ่เดิน
ตัดผ่านทางที่โล่งเตียนด้านหน้าไปยังอีกด้านหนึ่งของป่า

ช้างน้อยวัยประมาณ 5 เดือน ตัวอ้วนน่ารัก เดินรั้งท้าย
และเล็มยอดหญ้าไปไผ่ตามริมทางห่างจากโขลง ความซุกซนทำให้
มันหนีแม่ของมัน แล้วเดินใกล้เข้ามาทางโขดหินที่สุวรรณเมกะ
กับหมาขนคำหลบซ่อนตัวอยู่ พร้อมกับชูวงอ้วนสั้นไปมา

หมาขนคำนึกไว้ในทันใด ช้างน้อยได้กลิ่นกล้วยสุกงอมที่
สุวรรณเมกะแบกมาด้วย มันเข้ามาใกล้ที่โขดหินทุกขณะ สุวรรณ
เมกะปลิดกล้วยแล้วยื่นให้มันหนึ่งลูก มันใช้วงควักกล้วยเข้าปาก
ทันที แล้วส่ายหัวและตัวไปมาอย่างชอบอกชอบใจ มันยื่นวงมา
เพื่อหวังจะได้กล้วยกินอีก สุวรรณเมกะป้อนให้มันหลายลูก

พลันแม่ช้างเดินแกมวิ่งเข้ามาพร้อมส่งเสียงร้องเรียกหา ลูกของมัน เจ้าช้างน้อยรีบผลไปหาแม่ของมันทันที

“มันไปทางโน้นกันหมดทั้งโขลง แสดงว่าที่นั่นมีแหล่งน้ำให้ มันอาบกิน เราตามไปดูกันเถอะน้องสุวรรณ เราอาจจะหาที่ปลูก กระบ่อมแถวๆ นั้น เพื่อความสะดวกที่น้องจะได้มีน้ำดื่มและ อาบได้ ไปเถอะน้องรัก”

สุวรรณเมกษะนึกชอบความน่ารักของช้างน้อย อยากตามไปดูมันอีก รีบพยักหน้า ทั้งสองเดินไปตามทางที่ช้างเพิ่งผ่านไป

เสียงน้ำตกดังซ่าๆ เสียงช้างกำลังเล่นน้ำในลำธารอย่าง สนุกสนาน

หมาขนคำบอกให้สุวรรณเมกษะชุ่มอยู่ใกล้ลำธาร ส่วนตนเอง สอดสายสายตาหาทำเลที่ปลูกกระบ่อม

อีกฝั่งหนึ่งของลำธารกว้างและมีเนินสูงขึ้นไป บริเวณนั้น มีต้นไม้ขึ้นล้อมรอบกำบังตาเหมาะสำหรับปลูกกระบ่อมได้ดี หมาขนคำ ชวนสุวรรณเมกษะปีนอ้อมไปเหนือลำธารเพื่อไปสำรวจดูใกล้ๆ

“ที่นี่แหละเหมาะจะปลูกกระบ่อม”

ทั้งสองไปหาไม้ไผ่ที่ช้างหักกินล้มอยู่แล้ว ขนไปยังบริเวณเนิน เพื่อปลูกกระบ่อม หมาขนคำใช้พลังที่เกินธรรมชาติของตนปลูก กระบ่อมขึ้นอย่างรวดเร็ว และใช้ใบตองตึง มุงหลังคาซ้อนกันอย่าง แน่นหนาเพื่อกันแดดและฝน

เวลาผ่านไปไม่นานนัก กระบ่อมน้อยเสร็จเป็นรูปร่าง มีห้อง ด้านในและมีบริเวณนั่งเล่นด้านนอก มีประตูปิด หมาขนคำกับ

สุวรรณเมกะยืนมองบ้านใหม่ด้วยความภาคภูมิใจและเป็นสุข

“เฮ้อ! เสรีเสียที กระต่อมน้อยของเรา บ้านใหม่ที่เราจะอยู่ไปอีกนาน ต่อไปนี้เราจะอยู่กันที่นี่ มีธารน้ำให้เจ้าอาบอย่างสำราญ ด้านเหนือของน้ำตกโน้นน้ำคงสะอาดดี ดื่มได้ ไม่แน่อน้องอาจจะได้เพื่อนแถวนี้ไว้เล่นแก้เหงาก็ได้นะ”

หมาขนคำหยอกสุวรรณเมกะให้แหม่ขึ้นขึ้นบ้าง เพราะรู้ว่าน้องติดใจเจ้าข้างน้อย อยากเล่นกับมัน

“น้องจะผูกมิตรกับมันยังงีตินะพี่ขนคำ” สุวรรณเมกะถามหมาขนคำด้วยความอยากได้ข้างน้อยเป็นเพื่อนเล่น

“เจ้าได้ผูกมิตรกับมันไว้แล้วละ เพราะเจ้าให้กล้วยมันกินต่อไปเจ้าก็หากกล้วยมาป้อนมันอีกเรื่อย ๆ มันก็จะมากอยเดินตามเจ้าเอง ข้างน้อยนั่นนะมันชอบกินกล้วย เพราะกล้วยหวานนุ่มเป็นอาหารโปรดของมันทีเดียวแหละ”

“น้องจะพยายามหากกล้วยให้มันกินอีกฟຸ່ນนี้ จะได้เล่นกับมัน”

ข้างโขลงนั้นพากันเดินกลับไปแล้ว หมาขนคำบอกสุวรรณเมกะให้ไปอาบน้ำในลำธาร เพราะใกล้ค่ำแล้ว ส่วนตนเฝ้าคอยดูแลน้องอยู่ใกล้ ๆ เมื่ออาบน้ำเสร็จแล้วสุวรรณเมกะชวนหมาขนคำขึ้นไปพักผ่อนบนกระต่อมน้อย

เช้าวันใหม่ สุวรรณเมกะตื่นขึ้นพร้อมกับหมาขนคำ ทั้งสองรู้สึกถึงความเป็นบ้านที่อบอุ่นภายในกระต่อมน้อย

“วันนี้เราจะไปหาอาหารที่ไหนกันหรือพี่ขนคำ”

“พี่จะลองไปดูใกล้ๆ แถวนี้ก่อน ถ้าไม่มีผลไม้หรือหัวมันให้ขุดกิน เราก็ค่อยออกหาไกลออกไป”

“จ้ะเราไปกันเลยนะพี่ขนคำ” ทั้งสองเดินลงเนินไปสู่ลำธาร สุวรรณเมกษะล้างหน้าล้างตาจนสดชื่น แล้วชวนหมาขนคำเดินไปอีกฝั่งหนึ่งของลำธาร

“ไปทางโน้นกันเถอะพี่ขนคำ” เมื่อเดินไปได้ไม่ไกล สุวรรณเมกษะพบว่าป่าแถบนั้นมีดอกไม้สีนํ้าเงินพันธุ์ขึ้นเต็มไปหมด มีทั้งสีแดง ชมพู ฟ้าม่วง และเหลืองบานแข่งกันชูช่อไสว ผุ้งผีเสื้อและแมลงภูบินคุดน้ำหวานจากเกสรกันว่อน

“โอ้โฮ! สวยจังพี่ขนคำ ป่าแถวนี้สวยมาก เหมือนอุทยานที่บ้านเราเมื่อก่อนเลย”

“อ้อ พี่ว่าสวยเหมือนอุทยานบนสวรรค์ที่พี่ไปเที่ยวมาเลยละน้องสุวรรณ ดูทางโน้นสิ มีต้นไม้สูงๆ เยอะ เราไปดูกันเถอะเผื่อมีผลไม้ป่าให้เก็บกิน”

ทั้งสองเดินตัดผ่านบริเวณที่มีดอกไม้ขึ้นไปตามเนินเขา ที่นั่นมีต้นมะม่วงป่า ต้นชมพู ต้นหว่า และผลไม้อีกหลากหลายชนิดมีผลสุกเต็มต้นและร่วงหล่นเกลื่อนกลาด

สุวรรณเมกษะเห็นนกแลตัวใหญ่ หางยาวมีสีนํ้าเงินแกมเขียว สลับเหลืองและแดงเกาะกิ่งไม้ใหญ่ กำลังจิกกินผลมะม่วงป่า สุกอมอย่างเอร็ดอร่อย

“ดูนั่นสิ! นกแล สวยจังเลยพี่นาคำ”

“ไม่ใช่ตัวเดียวกันนะน้องรัก อยู่ทางโน้นอีกเป็นฝูงเลย นันนกชุดัน เอี้ยงไก่ง เอี้ยงคำ สารพัดนก หลากสีลัน น้องคงชอบ”

“นกทำผลมะม่วงตกลงมาให้เรา ไปเก็บเถอะพี่นาคำ” นกเหล่านั้น พากันจิกผลไม่ให้หล่นลงมา จนสุวรรณเมกะเก็บได้จำนวนมาก

“ขอบใจนะ พี่นก ท่านใจดีจริงๆ” สุวรรณเมกะร้องบอก นกแล

“ไม่เป็นไร เจ้าคงหิวใช่ไหมล่ะ” นกแลตอบเป็นภาษาคน จน สุวรรณเมกะกับหมาขนคำรู้สึกประหลาดใจ

“เจ้าทั้งสองอย่าแปลกใจไปเลย เจ้าหมาพี่เจ้ายังพูดภาษาคน ได้ แล้วทำไมเราจะพูดบ้างไม่ได้ล่ะ” “ดี งั้นเรามาเป็นเพื่อนกันนะ พี่นกแล”

“เรายินดีเป็นเพื่อนกับเจ้า โน่นครอบครัวเรายังมีอีกหลายตัว นกอื่นๆ ก็อยากเป็นเพื่อนเจ้ากันทั้งนั้น”

“ขอบใจพวกท่านมาก เราอาศัยอยู่ที่กระท่อมบนเนินลำธาร โน้น พวกท่านไปเยี่ยมเราได้เสมอนะ หรือจะไปอยู่ใกล้ๆ เราก็ได้ที่นั่นมีต้นไม้สูงๆ ให้อยู่”

“พวกเราอยู่แถวโน้นแหละ เจ้ายังไม่เห็นเราต่างหาก เราเห็น พวกเจ้ามาตั้งแต่เมื่อวานแล้ว น่าสงสารจริงๆ อยู่กับพี่หมาตามลำพัง แต่ไม่ต้องกลัวหรอกนะ พวกเรารู้ว่าที่นี่เป็นที่ๆ ปลอดภัยสำหรับ เจ้า และเราจะคอยดูแลและเตือนภัยให้เจ้าด้วย”

สุวรรณเมกะดีใจยิ่งนักที่ได้เพื่อนเป็นนกหลากหลายชนิด และ คอยกันได้อย่างเพรียวเพรียว บางครั้งนกส่งเสียงร้องเพลงขับกล่อม

อย่างไพอะ จนนสุวรรณเมกษะเคลิบเคลิ้มเผลอหลับไป

เวลาบ่ายคล้อยแล้ว สุวรรณเมกษะตื่นขึ้นมาเพราะได้ยินเสียง
ข้างโหลงเดิมมาเล่นน้ำที่ลำธารอีกครั้ง

“พีนกแล แถวนี่มีปากล้วยที่ไหนบ้าง เราอยากได้กัลล้วยสุกนะ
จะเอามาป้อนเจ้าข้างน้อย” สุวรรณเมกษะถามนกแล

“อ้อ ไม่ใกล้ไม่ไกล ไปอีกประมาณ 500 วา จะมีปากล้วยใหญ่
มีกัลล้วยสุกเยอะเยะ พวกเราไปกินที่นั่นกันเป็นประจำ มาเถิด
เราจะบินนำเจ้าไปที่ปากล้วย” สุวรรณเมกษะกับหมาขนคำรีบตาม
นกแลไป

เจ้าข้างน้อยวิ่งเล่นอยู่บนฝั่งลำธาร ขณะที่แม่ของมันเล่นน้ำ
อยู่ใกล้ๆ สุวรรณเมกษะโยนกัลล้วยเข้าไปใกล้มันหนึ่งลูก เจ้าข้าง
น้อยใช้วงควักกัลล้วยเข้าปากทันที มันรู้ว่าคนที่เคยให้กัลล้วยมันเมื่อวัน
ก่อนคงจะอยู่แถวนี้ จึงค่อยๆ หนีแม่ของมันมาหาตามซอกโขดหิน

มันพบสุวรรณเมกษะแล้วใช้วงแตะตามตัวราวกับค้นหากัลล้วย
สุวรรณเมกษะปลิดกัลล้วยป้อนเจ้าข้างน้อยจนอิ่ม มันเดินไปมา
อย่างชอบใจ

“มันคงอยากเป็นเพื่อนกับเจ้าเนาะ น้องสุวรรณ” หมาขนคำ
บอกสุวรรณเมกษะ

“งั้นเรามาเป็นเพื่อนกันนะเจ้าข้างน้อย เราจะเรียกเจ้าว่า
อะไรดี ตั้งชื่อมันว่าอะไรดีพี่ขนคำ”

“ข้างตัวนี้เป็นตัวผู้ เราต้องเรียกมันว่าพลายน้อยเพราะ
มันยังเด็กอยู่มาก เจ้ารักมันมากไหมล่ะ”

“น้องรักเจ้าช่างตัวนี้มาก รู้สึกผูกพันเป็นพิเศษราวกับเคยสนิทสนมกันมาก่อน”

“คงเป็นเพื่อนเล่นกับเจ้ามาแต่ชาติก่อนกระมัง น้องสุวรรณ ถ้าเจ้ารักมันมาก ให้เรียกมันว่า **พลายน้อยคีน** ดีไหม เพราะคีน แปลว่า ที่รัก หรืออันเป็นที่รักนั่นแหละ”

“ดีจัง น้องจะเรียกมันว่า พลายน้อยคีน เจ้าชอบชื่อนี้ไหม เจ้าช่างน้อย ต่อไปเจ้ามาเล่นกับเราทุกวันเลยนะ”

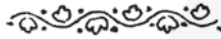
ขณะนั้นแม่ช้างรู้สึกว่าคุณหายไป จึงรีบตามหา เมื่อพบว่า สุวรรณเมกะกำลังลูบหัวลูกมันอย่างรักใคร่ แม่ช้างยืนดูอยู่เงียบๆ ไม่แสดงอาการหวงลูก แล้วหันหลังเดินดุ่มไปเล่นน้ำตามเดิม

สุวรรณเมกะกับพลายน้อยคีนพากันไปเก็บกินผลไม้และกล้วย พร้อมกับเพื่อนนกทุกวัน พลายน้อยคีนเติบโตขึ้น ร่างกายกำยำยิ่งขึ้น แรกๆ แม่ช้างและหมาขนดำมักจะตามไปด้วย แต่เมื่อพลายน้อยคีนโตขึ้น แม่ช้างก็ปล่อยให้พลายน้อยคีนกับสุวรรณเมกะไปหาอาหารกันตามลำพัง

สุวรรณเมกะใช้ชีวิตอยู่ในป่ากับพี่หมาและเพื่อนรัก คือ พลายน้อยคีนและนกหลากหลายชนิดอย่างมีความสุข

หลายปีต่อมาหมาขนดำเห็นเสื้อผ้าของน้องเก่าและขาด จึงได้เหาะไปคาบเอาเสื้อผ้าในปราสาทที่เมืองพาราณสีมาให้น้องสวมใส่ จนกระทั่งสุวรรณเมกะเติบโตเป็นหนุ่ม และงดงามราวกับ เทวบุตร

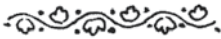

ทก

เทพธิดาในดอกบัว

เทพธิดาในดอกบัว

ในป่า ไกลออกไปจากกระท่อมของสุวรรณเมกษะราวสิบโยชน์ มีอาศรมของฤๅษีตนหนึ่ง ชื่อ **สุพรหมฤๅษี** ได้บำเพ็ญเพียรภาวนา มานานกว่ายี่สิบปี จนมีตบะแก่กล้า อาศรมของฤๅษีอยู่ใกล้สระน้ำ ใหญ่ ในสระมีดอกบัวขึ้นเป็นจำนวนมาก ในทุกเช้าฤๅษีมักจะออกมาเก็บลูกไม้หัวมันมาไว้เป็นอาหาร ก่อนจะนั่งบำเพ็ญภาวนาไปจนค่ำ แล้วจึงไปอาบน้ำที่สระใหญ่ ปฏิบัติเช่นนี้อยู่เป็นประจำ

เย็นวันหนึ่ง ขณะที่สุพรหมฤๅษีไปอาบน้ำที่สระน้ำตามปกติ พลันเห็นน้ำกระเพื่อมอย่างประหลาด และเมื่อมองไปตามการกระเพื่อมของน้ำ ก็เห็นดอกบัวดอกใหญ่ผุดปกติบานอยู่กลางสระ

ดอกบัวสีชมพูสวยงามยิ่งนัก เมื่อจ้องดูนาน ๆ เข้า ดอกบัวนั้นก็มีการสั่นไหวไปมาราวกับมีชีวิต และดูราวกับกำลังเรียกร้องให้สุพรหมฤๅษีเข้าไปหา ฤๅษีเกิดความประหลาดใจ เพราะไม่เคยพบเหตุการณ์เช่นนี้มาก่อน พลันได้ยินเสียงทารกร้องให้เข้ามาจากดอกบัว เมื่อชะเง้อกหน้าเข้าไปดูจึงพบว่า มีทารกเพศหญิงตัวเล็ก ๆ กำลังร้องไห้หวนมอยู่

ฤๅษีเหลียวมองไปโดยรอบ ไม่พบผู้คนอยู่ในละแวกนั้น
จึงนึกอยู่ในใจ

“ชะรอยจะเป็นนางเทพธิดามาจุติ และมีบุญกรรมผูกพันกับ
ตัวเรามาก่อน เทวดาจึงดลบันดาลให้ได้มาพบทารกน้อยเช่นนี้
ครั้นเราจะไม่เก็บไปอุปการะเลี้ยงดู ทารกน้อยนี้คงไม่รอด”

ฤๅษีได้ตั้งสัจจาธิษฐานว่า หากเป็นบุญกรรมที่จะได้เลี้ยงดู
ทารกน้อยนี้ ขอให้มน้ำนมไหลจากนิ้วมือของตนเพื่อให้ทารกน้อย
ได้ดื่มกินไปจนเติบโตใหญ่ เมื่ออธิษฐานเสร็จก็วางนิ้วไปที่ปากของ
ทารกน้อย ทันใดนั้น น้ำนมก็ไหลออกมาจากนิ้วมือฤๅษีให้ทารก
ได้ดูดกินจนอิ่มแล้วกลับไป

สุพรหมฤๅษีนำเด็กทารกน้อยไปเลี้ยงยังอาศรม ตั้งชื่อ
ให้ว่า “**คันธมาลา**” และเฝ้าถนอมเลี้ยงดูราวกับเป็นธิดาของ
ตนเอง

จนกระทั่งนางเติบโตสู่วัยสาวรุ่น มีความงดงามทั้งรูปร่างหน้าตา
และผิวพรรณ ผิวของนางขาวผุดผ่องมีสีชมพูเรื่อๆ แจกเช่นสีของ
ดอกบัว หน้าที่ยาวสลวยนั้นดำขลับและมีกลิ่นหอมราวกับกลิ่นดอกบัว
นัยน์ตาของนางกลมโต แววตาเปล่งประกายฉลาดเกินหญิงสามัญ
ธรรมดา ริมฝีปากอ่อนหยักสีชมพูราวกับกลีบบัว

นางได้ร่ำเรียนพระธรรมและศิลปศาสตร์ต่างๆ จากสุพรหม
ฤๅษีจนเจนจบ เมื่อนางเข้าสู่วัยสาว ฤๅษีปลุกสร้างศาลาให้อยู่
แยกไปอีกหลัง ไกลออกไปจากอาศรมราวห้าร้อยวา

นางคันธมาลาเป็นผู้ที่กตัญญูต่อผู้ชุบเลี้ยงอย่างยิ่ง ในแต่ละวันนางจะออกเก็บผักผลไม้และชุดหัวมันมาต้ม เตรียมอาหารและน้ำให้ฤๅษีอยู่เสมอมิได้ขาด ในเวลาว่าง นางมักจะนั่งเล่นบนชิงช้าที่ทำขึ้นเองจากเถาวัลย์ใหญ่ แล้วขับจ้อยเสียงหวานไพเราะไปตามอารมณ์ของหญิงสาว

นางนึกอยากมีเพื่อนเหมือนกับนกที่บินมาเกาะกิ่งไม้ ป้อนอาหารให้แก่กันเป็นคู่ ๆ ส่งเสียงร้องเพลงขับกล่อมกันเจื้อยแจ้ว ดูแล้วช่างมีความสุขเหลือเกิน แต่นางเล่า เหตุใดนางจึงต้องมาเกิดอยู่กลางป่าลึกเช่นนี้ เพื่อนเล่นสักคนก็ไม่เคยมี

วันหนึ่งนางเห็นฤๅษีพักผ่อนอยู่เงียบ ๆ หลังกินอาหารมื้อเช้า ยังไม่เข้าไปบำเพ็ญภาวนา จึงได้ตั้งคำถามสองสามข้อตามที่นางสงสัย

“ท่านพ่อฤๅษีจะ หนูเกิดมาจากไหนหรือ ทำไมถึงได้มาอยู่กลางป่าเช่นนี้” ฤๅษีนึกแล้วว่าวันนี้จะต้องมาถึง แต่ได้ตอบคำถามไปตามความเป็นจริง

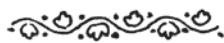
“เจ้าน่ะหรือ เจ้าชื่อคันธมาลา ชื่อของเจ้ามีที่มา ก็คือเจ้าน่ะเกิดได้อย่างไรพ่อไม่ทราบได้ แต่เย็นวันหนึ่งเมื่อสิบหกปีที่แล้ว พ่อไปอาบน้ำที่สระ มีดอกบัวดอกใหญ่สีชมพูบานอยู่กลางสระ ดอกบัวนั้นสั้นไหวจนน้ำกระเพื่อม พ่อจึงเข้าไปดู พบเจ้ากำลังร้องให้อยู่ในดอกบัว พ่ออธิษฐานว่าหากเป็นบุญกรรมที่จะได้เลี้ยงดูเจ้า ขอให้มน้ำนมไหลออกจากนิ้วมือมาเลี้ยงเจ้า ก็มน้ำนมให้เจ้าได้ดูดกินจริงๆ พ่อจึงได้นำเจ้ามาเลี้ยงตั้งแต่นั้น เจ้าเกิดมาจาก

ดอกบัว มีกลิ่นหอม เจ้าจึงได้ชื่อว่า คันธมาลาอย่างไรล่ะ”

“แล้วพ่อฤๅษีทราบหรือไม่จ๊ะ ว่าหนูจะอยู่ที่นี้ไปอีกนานไหม แล้วหนูจะมีเพื่อนไหมจ๊ะ”

“โศกชะตานะ ฟาลีขิตเอาไว้แล้ว สักวันหนึ่งเจ้าจะรู้เอง พ่อบอกเจ้าไม่ได้หรอก แต่เรื่องเพื่อน หากเจ้าหมายถึงคู่อย่าง ที่สัตว์ต่าง ๆ มีละก็ เจ้าต้องมีอย่างแน่นอน คู่ของเจ้าคงมิได้เป็น มนุษย์ธรรมดาแน่ เจ้าเป็นเทพธิดาดอกบัว คู่ของเจ้าคงเป็นเทวบุตร จูติลงมาในเมืองคน มีบุญญาธิการ และเคยเป็นคู่ของเจ้ามาแต่ ชาติปางก่อน อันนี้คงจะมีเทวดาตกลงบันดาลให้เจ้าทั้งสองได้พบ กันในเร็ว ๆ นี้ เพราะเจ้าโตพอที่จะมีคู่ได้แล้ว”

นางกรรบาลาพ่อฤๅษีเพราะถึงเวลาบำเพ็ญภาวนาของท่านแล้ว และกลับไปนั่งเล่นชิงช้าดังที่เคยทำ วันนี้เป็นวันที่นางรู้สึกเบิกบาน แม้จะไม่รู้แน่ชัดว่าคู่หมายถึงอะไร แต่ก็พอนึกออกว่า นางจะมีเพื่อน พุดคุยแก้เหงา มีคนอยู่เคียงข้าง ไม่ต้องอยู่ตัวคนเดียวไปทั้งชีวิต อีกแล้ว นางขบขี้แยเสียงหวานเจี๊ยบแจ้ว นกหลายคู่ที่เคยขับกล่อม ในพงไพรแถบนั้นต้องหยุดร้อง เพื่อเงี่ยหูฟังเสียงของนาง เสียงที่ เปล่งมาจากใจที่เบิกบานช่างไพเราะเสน่หาดีกว่าที่เคยได้ยิน เสียงนั้น กังวานราวกังสดาลแก้ว และไพเราะเสียยิ่งกว่าเสียงนกการเวก

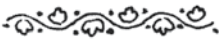

TK park อุทยานการเรียนรู้

เจ็ด

พบนาง

พบนาง

เช้าวันนี้อากาศสดใส สุวรรณเมกษะตื่นขึ้นด้วยจิตใจที่แจ่มใส เบิกบานอย่างประหลาด พระโอรสหนุ่มออกไปอาบน้ำชำระร่างกาย ที่ลำธาร แล้วให้นึกอยากไปเก็บดอกไม้ที่ทุ่งดอกไม้บานมาร้อยมงกุฏ

“พีนกแล เราไปที่ทุ่งดอกไม้บานกันเถอะ เช้า ๆ อย่างนี้ดอกไม้ คงสวยงามทีเดียว” นกแลบินมาเกาะไหล่ของพระโอรสพร้อมกับร้องถามด้วยความสงสัย

“ทำไมวันนี้เจ้าอยากไปที่ทุ่งดอกไม้แต่เช้า จะไปทำไมริ” พระโอรสยิ้ม ใช้มือข้างขวาจับตัวนกแลไว้บนไหล่ แล้ววิ่งเหาะ ๆ ไปยังทุ่งดอกไม้

“เราจะไปเก็บดอกไม้ซึ่งจะพีนกแล”

“เก็บดอกไม้มาทำอะไรกินหรือ ดอกไม้พวกนี้กินได้ด้วยหรือ” สุวรรณเมกษะหัวเราะขบขันในคำถามพาซื้อของนกแล

“โอ้ อาหารที่กินได้มีตั้งเยอะแยะ กลัวเราก็เก็บมาไว้ตั้งเยอะ ลูกไม้หวัมนเรายังหาได้ไม่มากนัก ทำไมต้องกินดอกไม้ด้วยเล่าพีนก เราจะเก็บมาทำมงกุฏดอกไม้ต่างหากล่ะ”

“ทำไว้ให้ใครใส่” นกแลยังชักต่อไปไม่เลิก

“ทำเก็บไว้ให้คนที่สมควรจะได้ใส่ไงเล่า”

“อ้อ เจ้าจะทำไว้ให้นางที่เจ้ารอคอยนะหรือ น่าเข้าใจจริงๆ นางนั้นจะมีตัวตนหรือไม่ แล้วเจ้าจะได้พบนางหรือ นี่พวกนกทั้งหลายมันยังมีคู่ เหตุใดจนเจ้าจึงไร้คู่ล่ะ” นกแลหยอกพระโอรส

“มันต้องมีสินะ คนเราจะอยู่ตามลำพังโดยไม่มีคู่ได้อย่างไร เหนงาแยเลยพีนก ขนาดนกยังมีคู่ ก็จริงของท่านแล้วไหนเราจะไม่มีคู่”

พระโอรสไปถึงทุ่งดอกไม้ แล้วเดินเก็บดอกไม้ดอกโน้นดอกนี้ อย่างสำราญ จากนั้นจึงหอบดอกไม้ไปนั่งท่ามกฏกที่ใต้ต้นไม้ใหญ่ ขณะนั้นแม่ช้างและพลายน้อยคินได้ตามมาสมทบ

“พลายน้อยคิน วันนี้เราตะลุยกเข้าป่าไปไกลๆ กันหน่อยไหม เราอยากไปเที่ยวในป่าลึกโน้นดูนะ”

“จะไปไหนกันเหอ น้องสุวรรณ” หมาขนคำกระโดดผลุบเข้ามาในวงสนทนาระหว่างสุวรรณเมกะ พลายน้อยคิน แม่ช้าง และนกแลทำท่าสนใจ

“เอ่อ น้องอยากไปเที่ยวที่มันไกลออกไปบ้างนะพีนคำ จะได้รู้ว่าป่าแถบโน้นมีอะไรบ้าง”

“เจ้าไปได้ แต่ต้องระวังตัวนะ ป่ายิ่งลึกยิ่งน่ากลัว สัตว์ร้าย ชุกชุม ฝึปากก็เยอะ บางทีอาจจะมียักษ์กินคนที่ไหนสักแห่งในป่าลึกก็ได้ พี่จะตามเจ้าไปด้วยนะ เพื่อไม่ให้เจ้าเป็นอันตราย”

“เราไปด้วยกันทั้งหมดนี้แหละ จะได้ช่วยเหลือกันหากมีอะไรอันตราย” นกแลเสนอ แล้วทั้งคน หมา ช้าง และนก ก็ออกเดินทางไปด้วยกัน สุวรรณเมกะรู้สึกสนุกและตื่นเต้นมากที่จะได้ไปเที่ยวในป่าลึก เพราะคงจะแปลกหูแปลกตากว่าที่เคยเห็น

“พลายน้อยคืนเราไปทางนี้กันเถอะ ทางนี้ดูโล่งๆ เดินสะดวกสำหรับเจ้า โนน ปากกล้วย ไอ้โห มีกล้วยสุกเต็มไปหมดเลย แม่ช้างไปกินเลย วันนี้ท่านจะต้องกินอ้อมจนลูกไม่ขึ้นทีเดียวละ”

แม่ช้างรีบเดินนำหน้าไป ส่วนนกแลกับหมาขนคำก็ตื่นเต้นไม่แพ้กันเพราะต่างไม่เคยพบป่าที่อุดมสมบูรณ์เช่นนี้มาก่อน แม้จะใช้ชีวิตอยู่ในป่ามานานกว่าสิบปีแล้วก็ตาม

“กล้วยนี่อร่อย หอมหวานกว่าที่เราเคยกินอีกแน่ะ เอ้าพลายน้อยคืน เราจะป้อนให้เจ้า”

สุวรรณเมกษะปลิดกล้วยสุกส่งเข้าปากพลายน้อยคืนเรื่อย ๆ เพราะกล้วยสุกมากมายหลายเครือ พลายน้อยคืนกินกล้วยอย่างเพลิดเพลิน เมื่อกินมากๆ เข้าทั้งพลายน้อยคืน แม่ช้างและนกแลต่างผลอหลับไป

สุวรรณเมกษะชวนหมาขนคำเดินลึกเข้าไปอีก จนกระทั่งพบสระที่มีดอกบัวบานสะพรั่งสวยงาม สุวรรณเมกษะหยุดเก็บดอกบัวมาเชยชม พลันหูแว่วยินเสียงซบจ้อยที่ไพเราะดังมาจากใต้ต้นไม้อใหญ่ต้นหนึ่งใกล้สระน้ำ

สุวรรณเมกษะค่อย ๆ เดินย่องไปดูใกล้ ๆ แล้วกลับนั่งตะลึง

“นางเทพธิดาหรือนั่น!”

นางคงไม่ทันระวังว่าจะมีคนแอบดู จึงได้ซบจ้อยอย่างเพลิดเพลินพร้อมกับนั่งไล่ชิงช้าเถาว์ลย์ไปมา ผมยาวอ่อนนุ่มปลิวสยายไปตามลม ใบหน้าเบิกบานอímสุข ร่ามน้อยกลมกลึงเอนลู่ไปกับชิงช้า

“สุกุนานก ทิชา บักซี่
วอกค่าง นางนี ยังมีคู่เฝ้า
ปุ่นดี หมองใจ คิงผาย น้องเหน้า
มาเยี่ยม ชายเมา ม่ายมัก”
สุวรรณเมฆะใจเต้นรัว ปากจับจ๊อยตอบไป

“เสียงนก เขาขวา ฮ้องหา คู่ฮัก
มาหนัก หีบแน่น ทรวงใน
เป็นชาย ชาตินี้ จักมี ไผไหน
เหลียวผ่อ ดูชาย ไปแอม คินข้าง”
เท้าทั้งสองของสุวรรณเมฆะก้าวออกจากที่ซ่อน

“เจ้าเป็นใครกัน!” นางตกใจเสียงดัง กระโดดลงจากชิงช้า
วิ่งหนีขึ้นไปบนศาลา ปิดประตูลงกลอนอย่างแน่นหนา

“เดี๋ยวก่อน แม่นาง เจ้าอย่าเพิ่งหนีไป บ้านเจ้าอยู่แถวนี้หรือ”
นางคันธมาลาปิดประตูศาลาแล้ว แต่ใจยังสั่นรัวด้วยไม่เคยพบเห็น
มนุษย์ผู้ชายที่มีวัยใกล้เคียงกันเช่นนี้มาก่อน นางแนบตาที่รอยแตก
ของฝาเพื่อเพ่งพิกัดสุวรรณเมฆะ

“ใครกันหนอ รูปร่างหน้าตาตางดงามนัก หรือจะเป็นเทวบุตร
จำแลงแปลงกายมาหลอกเรา”

นางนึกในใจ ได้ยินเสียงร้องถามของสุวรรณเมฆะดังมาจาก
นอกชาน

“แม่นาง ต้นไม้แถวนี้งามนัก ไม่ทราบว่ามีเทวดาคอยเฝ้าดูแล
อยู่หรือไม่” สุวรรณเมฆะถามเป็นปริศนา

“ต้นไม้งาม ย่อมมีเทวดาคุ้มครองเป็นของธรรมดาแหละท่าน”
นางคันธมาลาร้องตอบมาจากด้านใน

สุวรรณเมกษะได้ยินถึงกับเข่าอ่อน หดเรียวแรงขึ้นมาอย่าง
กระทันหัน พลางนึกในใจ

“นางคงมีคู่แล้ว นางผู้มีรูปโฉมงดงามเพียงนี้ มีหรือจะไม่มีคู่ใจ
นางย่อมอยู่ในป่าตามลำพังไม่ได้” สุวรรณเมกษะหันหลังเดินลงจาก
ศาลาไปอย่างเศร้าสร้อย

“มีอะไรหรือ น้องสุวรรณ นางว่าอย่างไรบ้าง” หมาขนดำที่
ซุ่มรออยู่ร้องถาม เมื่อเห็นสุวรรณเมกษะเดินกลับมาด้วยใบหน้าเศร้า

“กลับกันเถอะพี่ชนคำ นางมีคนดูแลแล้ว นางผู้มีรูปโฉมงดงาม
ราวกับเทพธิดา มีหรือที่นางจะมาใช้ชีวิตอยู่ตามลำพังที่นี่ เราคงไม่
มีวาสนาต่อกันหรอก”

“เจ้าอย่าเพิ่งท้อใจไปเลย โอกาสเจ้ายังคงมีอีกมาก ไม่มีอะไร
แน่นอนหรือก่น้องรัก วันนี้เรากลับกันก่อน เดี่ยวแม่ช้าง พลายน้อย
คิน กับนกแลตื่นขึ้นมาไม่เจอเรา จะพากันตามหา”

สุวรรณเมกษะรีบเดินกลับไปยังปากถ้ำทันที ขณะนั้นพลาย
น้อยคินตื่นขึ้นและมองหาสุวรรณเมกษะไม่เห็นก็ตกใจ ออกตามหา
สุวรรณเมกษะทันทีพร้อมกับส่งเสียงร้องแปร้นๆ เรียกหา

“เสียงพลายน้อยคินนี่นา พี่ชนคำ เร็วเข้า รีบไปกันเถอะ”

นางคันธมาลานำเรื่องที่ตนพบสุวรรณเมกษะไปแล้วให้สุพรรณ
ฤกษ์ฟัง นางมีอาการเศร้าอย่างไม่เคยเป็นมาก่อนจนพ่อฤกษ์ต้อง
ซักถามอย่างละเอียด

พ่อฤๅษีเข้าใจได้โดยทันทีว่าสุวรรณเมกะจากไปด้วยเหตุใด แต่ใจคิดสงสารนางคันธมาลามาก จึงบอกว่าชายหนุ่มผู้นั้นจะต้องกลับมาหานาง หากทั้งคู่เป็นผู้เคยมีอดีตร่วมกันมาแต่ชาติก่อน โชคชะตาย่อมนำพาให้ทั้งสองมาพบกันอีก พ่อฤๅษีมั่นใจว่าชายหนุ่มจะต้องเป็นคนดีมีบุญญาธิการ เทวดาจึงดลบันดาลให้ได้มาพบกับนางคันธมาลาเช่นนี้ จึงบอกนางคันธมาลาว่า

“พຼຽນີ້ ถ้าชายหนุ่มผู้นั้นกลับมาหาเจ้าอีก ให้เจ้าไปพาเขามาพบพ่อ และพูดจากับเขาให้ดี อย่าวิ่งหนีเขาอีก” นางคันธมาลารู้สึกสบายใจขึ้น

เช้าวันต่อมา นางคันธมาลาออกหาอาหาร ตักน้ำดื่ม และอยู่ปรนนิบัติจนพ่อฤๅษีกินอาหารเช้าเสร็จ จากนั้นจึงไปนั่งเล่นชิงช้า และขับจ้อยอย่างมีความสุข

สุวรรณเมกะ ได้มาแอบดูนางที่ซุ่มไม้ใหญ่ใกล้ที่นางไล่ชิงช้าอยู่อีกครั้งด้วยใจฉวยโอกาส จนทนไม่ไหว จึงออกมาจากที่ซ่อน

“ทำไมวันนี้เจ้าไม่วิ่งหนีเล่า แม่นาง” สุวรรณเมกะร้องถามเมื่อเดินเข้ามาใกล้ชิงช้าที่นางนั่งอยู่ “ข้าไม่ได้อยากวิ่งหนีท่านหรอก เพราะข้ารู้ดีว่าท่านคงมิได้มาทำร้ายข้าแน่ ๆ”

“เจ้าอยู่ที่นี้กับใครหรือแม่นาง” สุวรรณเมกะถามนางคันธมาลา

“ข้าอยู่ที่นี้กับบิดาของข้า สุพรมฤๅษี ท่านสั่งไว้ว่า วันนี้หากท่านมาให้พาไปพบท่าน”

สุวรรณเมกะรู้สึกแปลกใจ

“เจ้าอยู่กับบิดาที่เป็นฤๅษีหรือ หมายถึงเจ้ามิได้ เอ่อ...มีคู่แล้วหรือหรือ”

“ข้าอยู่กับบิดาฤๅษีสองคนเท่านั้น บิดาข้าบำเพ็ญเพียรอยู่ที่
อาศรมหลังโน้น ส่วนข้าอยู่ที่ศาลาหลังนี้ ห่างกันตั้งห้าร้อยวา”

สุวรรณเมกษะเข้าใจในทันทีว่านางยังไร้คู่ ใจเริ่มเต้นแรง

“เมื่อวานนี้นางว่าต้นไม้ยามเย็นมีเทวดาคุ้มครองมิใช่หรือ”

“ใช่ ข้าหมายถึง บิดาข้าที่เป็นเทวดาคอยคุ้มครองข้า หาใช่ใคร
ผู้อื่นไม่”

สุวรรณเมกษะรู้สึกพึงใจนางมาก ทั้งสองเริ่มคุยกันถูกคอ สุวรรณ
เมกษะคิดถามปริศนานางเพื่อทดสอบความฉลาดรอบรู้ของนาง

“เจ้าคิดว่าคนเราเกิดมาเพื่ออะไร และควรทำอะไรบ้าง” นาง
คันธมาลานิ่งคิดเพียงครู่ แล้วตอบคำถามของสุวรรณเมกษะด้วย
น้ำเสียงนุ่มนวลไพเราะ

“คนเราเกิดมาเพื่อจะได้มีโอกาสในการทำความดีสร้างสม
กุศลผลบุญ”

“เจ้าว่าอย่างนั้นหรือ”

“ใช่ ไม่มีโอกาสใดที่จะดีเท่ากับการได้เกิดมาเป็นคน เกิดเป็น
สัตว์ก็สร้างสมกุศลผลบุญได้ยาก ดังนั้นการเกิดเป็นคนย่อมทำให้มี
โอกาสในการสร้างกุศลผลบุญได้มากกว่าสิ่งมีชีวิตอื่นๆ”

“แล้วสิ่งที่มนุษย์เราควรทำล่ะ มีอะไรบ้าง”

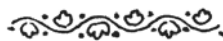
“สิ่งที่มนุษย์เราควรทำเมื่อได้เกิดเป็นคนแล้ว คือ รับผิดชอบ
ในหน้าที่และหมั่นทำความดี และทำบุญตามสมควรแก่ฐานะ ดังที่
พระพุทธองค์ตรัสสั่งสอนไว้ว่า ทาน ศีล ภาวนา คือรู้จักทำบุญ
ให้ทาน รักษาศีลให้บริสุทธิ์ และหมั่นบำเพ็ญเพียรภาวนา เพื่อพาดน
เองไปสู่พระนิพพาน คือการหลุดพ้นจากสังสารวัฏ ไม่ต้องมาเวียนว่าย
ตายเกิดอีกต่อไป”

สุวรรณเมกะได้ยื่นคำตอบของนางคันธมาลาอย่างมั่นใจว่านางผู้นี้คงเป็นคู่ของตนเป็นแน่ ส่วนนางคันธมาลาที่รู้สึกเช่นเดียวกันทั้งสองสนทนากันเข้าใจกันทั้งสองฝ่าย สุวรรณเมกะขอเป็นคู่อยู่กับนางไปตลอดชีวิต นางจึงพาไปพบฤๅษีเพื่อขออนุญาต

เมื่อสุพรหมฤๅษีพบสุวรรณเมกะ ดูจากกิริยามารยาทและการพูดจา จึงรู้และมั่นใจได้ทันทีว่า สุวรรณเมกะเป็นคู่ของนางคันธมาลา เพราะงดงามเหมาะสมกันทุกอย่าง สุวรรณเมกะได้กล่าวขออนุญาตครองรักกับนางคันธมาลา สุพรหมฤๅษียกให้โดยไม่ขัด พร้อมกับอธิษฐานขอให้พระอินทร์ส่งดวงแก้ววิเศษและดาบสรีกัญไชยมาให้สุวรรณเมกะ

“ข้าแต่พระอินทร์ หากสุวรรณเมกะเป็นผู้มีบุญญาธิการขอได้โปรดส่งดวงแก้ววิเศษและดาบสรีกัญไชย มาให้แก่สุวรรณเมกะด้วยเถิด”

ประกายแสงสว่างจ้าขึ้นต่อหน้าคนทั้งสาม ดาบสรีกัญไชยและดวงแก้ววิเศษปรากฏอยู่ตรงหน้าของสุวรรณเมกะไม่มีข้อสงสัยใดอีกแล้ว ฤๅษีอวยพรให้ทั้งสองครองรักกันตลอดไป

TK park อุทยานนกน้ำ ดแปด ปราบยักษ์

ปราบยักษ์

หมาขนคำเห็นน้องกำลังมีความสุข จึงสบายอกสบายใจ และได้โอกาสเหาะตระเวนไปเที่ยวเล่นตามเมืองต่างๆ อย่างเพลิดเพลิน

จนกระทั่งวันหนึ่งได้ไปถึงเมืองของยักษ์อรุณ ยักษ์ที่จับผู้คนกินเป็นอาหาร หมาขนคำรู้สึกตกใจมาก เมื่อเห็นหัวกระโหลก และกองกระดูกที่สูงดั่งภูเขา ขณะที่ยักษ์อรุณกำลังนอนหลับอยู่อย่างสบาย หมาขนคำจึงร่อนตัวลงเหยียบบนจมูกยักษ์ และใช้ดินหน้าเขี่ยจมูกยักษ์ไปมาจนมันลืมตาตื่น

“เจ้ายักษ์ร้าย! เจ้าจับคนที่ไหนมากินตั้งมากมายอย่างนี้ แน่จริงก็ลองมาสู้กับข้าซี ลูกขึ้นมาเลย ข้ามิได้เกรงกลัวเจ้าสักนิด” ยักษ์อรุณเพิ่งกินคนมาอิ่ม ๆ จึงรู้สึกรำคาญที่เห็นหมาตัวนิดเดียวมาร้องท้าทายเป็น

“ไปให้พ้นเจ้าหมาตัวน้อย! ข้ายังไม่อยากกินหมาหรือ ตอนนี้อิ่มแล้ว นับเป็นโชคดีของเจ้า หากข้าหิวละก็ ข้าจะจับเจ้ากินทั้งตัวทีเดียว ไปซะ ข้ากำลังนอนสบายๆ อยู่มาากวน”

“เจ้าบอกข้ามา หัวกระโหลกเหล่านี้ เจ้าไปเอามาจากไหน”

“ข้ามีอาหารกินทุกสามวัน อาหารของข้าคือ สวรรุ่นๆ อายุสิบห้าที่อยู๋ในเมืองพาราณสีโน้น ยะฮ่าพระราชาน้ำองและชีขลาดมันเข้ามาล่าสัตว์ ถูกข้าจับได้ ด้วยความกลัวตาย จึงได้ต่อรองเอาชีวิตรอด โดยแลกกับชีวิตสาวน้อยเหล่านี้ ทุกสามวัน ข้าจะต้องเหาะไปกินอาหารของข้าที่ศาลานอกเมืองพาราณสี ตามที่มันให้สัญญาแก่ข้า”

ว่าแล้วยักษ์กินนอนหลับต่อไป ขณะที่หมาขนคำได้ยินความอย่างกระจ่างชัดก็รู้สึกคังแค้นใจและสงสารเด็กสาวเหล่านั้น จึงเหาะกลับไปหาสุวรรณเมกะเพื่อเล่าเรื่องยักษ์อรุณให้ฟัง

สุวรรณเมกะได้ยินความจากหมาขนคำก็รู้สึกสลดใจที่พระบิดาทรงแลกชีวิตตนเองกับพลเมืองเช่นนั้น

“เราจะปล่อยให้ยักษ์มันกินประชาชนพลเมืองของเราต่อไปไม่ได้แล้ว พี่ขนคำ เราต้องไปปราบยักษ์ ไปบอกนางคันธมาลาแล้วขออนุญาตท่านพ่อฤๅษีกันเถอะ”

ฤๅษีอนุญาตและอวยชัยให้พรแล้ว หมาขนคำและสุวรรณเมกะจึงเหาะไปยังเมืองพาราณสีด้วยอิทธิฤทธิ์ของดวงแก้ววิเศษที่พระอินทร์ส่งมาให้

เมืองพาราณสี บัดนี้แทบจะเปล่าร้าง ผู้คนที่เคยเดินค้าขายกัน
ขวักไขว่พากันหลบลิ้นหนีหายไปเกือบหมด ทั้งสองไปที่ศาลาที่ยักษ์
อรุณจะมากินเหยื่อของมัน

วันนี้เป็นวันครบรอบที่มันจะมากินเหยื่อพอดี หมาขนดำเข้าไป
ไปเตะตีสบหม้อน้ำที่คนตักไว้ให้ยักษ์จนแตกกระจัดกระจาย ในศาลา
มีหญิงสาวรูปร่างโฉมงามคนหนึ่งนั่งรอยักษ์มากินอย่างเศร้า
สร้อย นางรำให้ตัดพ้อชะตาตนเอง

“โอเอ๋ย ท่านพ่อท่านแม่ไม่ได้รักเราเลย ส่งเรามาให้เป็นเหยื่อ
ยักษ์ เรายืนเหมือนคนไร้ญาติขาดมิตร ขาดคนรักและอาหาร น่าเศร้า
ใจยิ่งนัก หากเสด็จพี่สุวรรณเมกษะยังอยู่ พี่คงไม่ปล่อยให้น้องต้อง
มาถูกกินเป็นแน่ พี่สุวรรณต้องมาช่วยน้องแน่ๆ”

สุวรรณเมกษะได้ยिनนางคร่ำครวญจึงเอะใจว่านางเป็นใครกันแน่
“เจ้าเป็นใครหรือ แม่สาว ไยจึงต้องมากลายเป็นเหยื่อยักษ์
ได้ล่ะ”

“แล้วท่านล่ะเป็นใคร เราเป็นใครก็ไม่สำคัญแล้ว เพราะเรา
กำลังจะถูกยักษ์กิน ช่างเราเถอะ ท่านจงรีบหนีไปก่อนที่จะมีมัน
มาเถอะ เพราะมันจะมากินเราที่นี่”

“เจ้าคือ จันทเกสี ใช่หรือไม่” นางจันทเกสีรู้สึกแปลกใจที่
ชายหนุ่มรูปงามราวเทวบุตรผู้นี้ รู้ว่านางคือจันทเกสีพระธิดาของ
พระราชาแห่งเมืองพาราณสี

“ใช่ แล้วท่านล่ะเป็นใคร”

“น้องพี เจ้าไม่น่าเลย นี่พี่สุวรรณเอง พี่ของน้อง จันทเกสีน้องพี”

ทั้งสองโผล่เข้ากอดกัน นางจันทเกสีร่ำไห้ด้วยความดีใจที่ได้พบพี่ชาย

“พี่จะช่วยน้อง น้องไม่ต้องกลัวนะ เสียงยักษ์มาแล้ว น้องรีบไปซ่อนตัวไกลๆ เอะ พี่ขนดำพาน้องจันทเกสีไปซ่อนที่เอะ”

สุวรรณเมกะห่มรอตู้กับยักษ์ เมื่อยักษ์มาถึง

“ใครมันมาทำลายหมอน้ำดื่มของข้าแตกหมด อ้อ...เจ้าหมาตัวนั้นนั่นเอง แล้วพาใครมาด้วยละวันนี้ มา ข้ากำลังหิวพอดี ข้าจะจับเจ้าทั้งสองกินให้หมด สะฮ่า”

การต่อสู้ระหว่างคนกับยักษ์ก็เริ่มขึ้นอย่างดุเดือด สุวรรณเมกะเข้าต่อสู้กับยักษ์โดยใช้ดวงแก้ววิเศษเป่ามนต์เรียกลมพายุมาพัดยักษ์ ยักษ์แปลงกายให้มีรอยตัวเข้าต่อสู้ล้อมรอบสุวรรณเมกะ และบันดาลให้มีไฟกองใหญ่ลุกเผาสุวรรณเมกะ

“พรีป!”

หมาขนดำใช้มนต์เรียกฝนให้ตกลงมาดับไฟในทันใด

“ฮ่า...”

“สะๆ ฮ่า เจ้าหมาตัวกระจ้อยร่อย เจ้าจะทำอะไรข้าได้ เข้ามาเลย” เสียงเจ้ายักษ์อรุณหัวเราะลั่น

เสียงการสู้รบดังกระหึ่มก้องไปทั่วทั้งแผ่นดิน สันสะเทือน
เลื่อนลั่นไปทั่วแผ่นดิน ประชาชนพลเมืองพากันตระหนกอลัน
บ้างก็หอบลูกเมียหนีเข้าไปในป่า

ยักษ์ยังไม่เปลี่ยนแปลง มั่นแปลงกายเป็นเสือห้าร้อยตัวหมายกัด
หมาขนคำและสุวรรณเมกษะ

สุวรรณเมกษะคว้าธนูทิพย์ขึ้นพาดสาย แล้วยิงขึ้นบนท้องฟ้า
พลันกลายเป็นลูกธนูนับพันเล่มวิ่งเข้าปากอกเสือ

เสือร้ายกลายร่างเป็นยักษ์ดังเดิม ยักษ์อรุณฤกษ์ลูกธนูทิพย์ปัก
อกล้มลงดังสนั่นไปทั้งเมือง

มันกลัวตายจึงร้องขอชีวิตต่อสุวรรณเมกษะ

“อย่า โอย ข้ากลัวแล้ว อย่าฆ่าข้าเลย ปล่อยข้าไปเถอะ
ข้าจะมอบไม้เท้า **“ตันชีตาย ปลายชีเป็น”** ให้เป็นสิ่งตอบแทน”

สุวรรณเมกษะทนคำอ่อนวอนของยักษ์ไม่ได้ จึงไว้ชีวิต
และได้สั่งสอนให้ยักษ์รู้จักศีลธรรม อย่าได้ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตต่อไป
ยักษ์อรุณรับปาก สุวรรณเมกษะใช้ดวงแก้วรักษาแผลที่อกให้ยักษ์
จนหายสนิท และปล่อยกลับไปยังเมืองของมัน

“พี่สุวรรณเก่งมากจ้ะ ขอขอบคุณพี่ที่มาช่วยชีวิตน้อง น้องคง
ไม่เหลือใครอีกแล้ว น้องมีแต่พี่เท่านั้น ท่านพ่อกับท่านแม่ได้พา
ทหารหนีไปสร้างเมืองใหม่แล้ว ท่านเสนามารายงานน้องเมื่อสักครู่นี้
เอง...พี่ไม่ต้องไปเร่รอนที่ไหนอีกนะ อยู่ครองเมืองที่นี่เถอะ”

นางจันทเกสิกล่าวแก่พี่ชายต่างมารดา หลังปราบยักษ์ได้ ผู้คนเริ่มทยอยกลับเข้ามาในเมือง ต่างพากันแซ่ซ้องสุพรรณเมกะ กับหมาขนคำ

สุพรรณเมกะไม่รับปากนางจันทเกสิเพราะต้องกลับไปหานางคันทมาลาตามที่ได้สัญญาไว้

“เมืองนี้ น้องจงปกครองไปเถิด เมื่อใดที่น้องมีปัญหาก็ให้คนไปบอกพี่ พี่จะมาช่วยน้อง น้องดูแลประชาชนพลเมืองที่เหลืออยู่ได้แน่ๆ พี่เชื่อว่าน้องทำได้ เพราะน้องมีจิตใจที่งดงาม”

สุพรรณเมกะกลับไปหานางคันทมาลา ก่อนจะกลับไปให้ไม้เท้า “ต้นชีวิตาย ปลายชีเป็น” ชีไปที่กองกระดูก ทำให้ทุกคนฟื้นคืนชีพมาใหม่

“โอ นี่เราฟื้นกลับมาอีกครั้งหรือนี่ ขอขอบคุณพระโอรสสุพรรณเมกะกับพระโอรสขนคำที่ได้ช่วยชีวิตพวกเรา พวกเรายินดีรับใช้เป็นข้าของท่านตลอดไป”

“แต่เจ้าจะไปอยู่ที่ไหนกัน พวกเจ้ามีตั้งเยอะขนาดนี้ คงจะต้องสร้างเมืองใหม่ให้พวกเจ้าได้อยู่กัน” สุพรรณเมกะอธิษฐานขอให้พระอินทร์เนรมิตเมืองใหม่ให้ พระอินทร์ส่งพระวิษณุกรรมลงมาเนรมิตเมืองใหม่ในทันใด

“โอโฮ! เมืองนี้ช่างสวยงามเหลือเกินพวกเรา มีบันไดแก้วทั้งสี่ด้าน มีปราสาทหลังใหญ่งามระยิบระยับราวกับปราสาทเพชรเนอะ”

เหล่าสาวสนมที่เพิ่งฟื้นคืนชีพมาพากันตื่นตื่นที่จะได้อยู่เมืองเนรมิตกับพระโอรสสุพรรณเมกะ

“เราจะให้ชื่อเมืองใหม่ของเรานี้ว่า เมือง “อินทเนรมิต ดีไหม
น้องคันธมาลา” สุวรรณเมกษะถามนางคันธมาลาที่อยู่เคียงข้าง

“เป็นชื่อที่ดีและไพเราะมากเพคะ พระโอรส”

“เจ้าอย่าเรียกเราอย่างนั้นเลย เราารู้สึกไม่คุ้น เจ้าเรียกเราว่า
พี่สุวรรณเหมือนเดิมเถอะ” แล้วทุกคนก็อยู่เมืองเนรมิตอย่าง
มีความสุข

เข้าวันหนึ่ง สุวรรณเมกษะเดินไปหาหมาขนคำที่ห้อง เมื่อ
เข้าไปถึงในห้องพยายามเรียกหมาขนคำให้ตื่นขึ้น แต่หมาขนคำ
กลับนิ่งเฉย สุวรรณเมกษะรีบตรวจดูลมหายใจก็พบว่า หมาขนคำได้
สิ้นลมไปเสียแล้ว

“พี่ขนคำ! พี่ขนคำ! ท่านตื่นขึ้นมาเถอะ อย่าทิ้งน้องไปนะ
พี่ขนคำ” สุวรรณเมกษะตกใจร้องไห้ จนนางคันธมาลาได้ยินเสียง
รีบวิ่งเข้ามาดูพร้อมกับนางสนมอีกหลายคน

“พี่สุวรรณ ท่านเป็นอะไรไปหรือ แล้วพี่ขนคำล่ะเป็นอะไร”

“พี่ขนคำตายแล้ว น้องคันธมาลา พี่ขนคำตายแล้ว ได้ยินไหม
พี่ก็คงไม่อาจมีชีวิตอยู่ได้หากขาดพี่ขนคำไป”

“ไม่ได้ พี่สุวรรณจะเป็นอะไรไปไม่ได้ เราใช้ไม้เท้า “ตันชีตาย
ปลายชีเป็น” ชีให้พี่ขนคำฟื้นคืนมาสิเพคะ”

“จริงด้วย น้องคันธมาลา ขอบใจเจ้ามาก พี่จะไปเอาไม้เท้า
มาชีพี่ขนคำให้ฟื้นเดี๋ยวนี้แหละ”

สุวรรณเมกษะกลับเข้าไปในห้องของตน และนำไม้เท้าวิเศษ
ออกมาชีไปที่ซากของหมาขนคำให้ฟื้นคืนชีพ

“ไม่ทำวิเศษ ท่านโปรดช่วยให้พินคำของเราฟื้นคืนชีพมาที่เถอะ เพียง”

แต่เมื่อชี้ไม้เท้าไปที่ซากหมาขนคำ ปรากฏว่าหมาขนคำมิได้ฟื้นคืนชีพขึ้นมา สุวรรณเมฆะใช้ไม้เท้าชี้ครั้งแล้วครั้งเล่าก็ไม่เกิดผลอันใด

“ทำไมเป็นอย่างนี้ละ น้องคันธมาลา พินคำไม่ฟื้น นี่เราช่วยพินคำไม่ได้เลยหรือ หรือว่าไม้เท้านี้ได้เสื่อมไปเสียแล้ว ไม่ใช่ไม้เท้าวิเศษอีกต่อไป เกิดอะไรขึ้นกันแน่”

สุวรรณเมฆะคร่ำครวญด้วยความเสียใจเป็นอันมาก ที่ไม่อาจชุบชีวิตหมาขนคำให้ฟื้นคืนขึ้นมาได้ จึงได้ตั้งสัจจาธิษฐานขอให้พระอินทร์ช่วย

“ข้าแต่พระอินทร์ บัดนี้ข้ามีความทุกข์ใจนัก พินคำของข้ามาด่วนเสียชีวิตลง โดยมีได้เอยคำลาต่อกัน ข้าอยากขอวอนให้พระอินทร์ช่วยชุบชีวิตพินคำของข้าให้ฟื้นคืนมาก่อนเถอะต่อไปในภายภาคหน้า หากจะต้องจากกันไปจริง ๆ ข้าก็ไม่ขัด แต่ตอนนี้ข้าไม่อาจทนได้ ขอพระอินทร์โปรดช่วยข้าด้วยเถิด”

พระอินทร์ทราบถึงคำอธิษฐานอ้อนวอนของสุวรรณเมฆะ จึงได้ส่งแสงลงมาดูพร้อมกับตรวจดวงชะตาของหมาขนคำ พบว่าดวงชะตาของหมาขนคำถึงคราวสิ้นเวรสิ้นกรรม เพราะหมาขนคำได้ชดใช้กรรมที่เกิดเป็นหมามาครบห้าร้อยชาติแล้ว

“เจ้าสิ้นกรรม ต่อไปเจ้าก็ควรจะได้เป็นมนุษย์กับเขาเพื่อสร้างสมบุญกุศลของเจ้าบ้าง ชาติก่อนๆ เจ้าก็ได้บำเพ็ญบุญมาพอสมควร”

พระอินทร์เหาะลงมาจากสวรรค์ ปรากฏกายตรงหน้าของ สุวรรณเมกษะและนางคันธมาลาพร้อมเหล่านางสนมนับร้อย

“โई พระอินทร์เจ้า โปรดช่วยข้าด้วยเถิด” สุวรรณเมกษะเห็น พระอินทร์มาปรากฏจึงรีบคุกเข่าอ้อนวอนให้ช่วยชุบชีวิตหมาขนคำ

“เจ้าไม่ต้องเสียใจไปหรอก สุวรรณเมกษะ นี่ถึงคราวสิ้นเวร สิ้นกรรมของหมาขนคำแล้ว ต่อไปหมาขนคำจะได้เป็นมนุษย์เหมือนกับเจ้า และได้อยู่กับเจ้าไปอีกนาน” แล้วพระอินทร์ก็เนรมิตรางน้ำทองคำขึ้นมาอันหนึ่ง ขนาดเท่ากับร่างกายของสุวรรณเมกษะ แล้วให้สุวรรณเมกษะยกหมาขนคำขึ้นวางบนรางทองคำ จากนั้นใช้น้ำทิพย์ชะโลมไปทั่วร่างของหมาขนคำ ทันใดนั้นร่างของหมาขนคำก็กลับกลายเป็นร่างของมนุษย์ผู้ชาย ที่มีรูปร่างหน้าตาเหมือนกับสุวรรณเมกษะราวกับคนๆ เดียวกัน ทำให้ทุกคนที่อยู่ในเหตุการณ์พากันประหลาดใจ

“พวกเจ้าอย่าประหลาดใจไปเลย เพราะหมาขนคำเกิดพร้อมกับสุวรรณเมกษะ เป็นคู่แฝดกัน เมื่อเป็นคน ก็ต้องมีหน้าตาคลายกันนั่นแหละ”

เมื่อได้ยินคำอธิบายที่กระจ่างชัดเช่นนั้น ทุกคนต่างพากันดีใจ ไชโยให้ร้อง สุวรรณเมกษะรีบถลาเข้าไปใกล้ร่างของพี่ชายที่เคยเป็นหมาขนคำ ขณะนั้นเขากำลังลืมตาขึ้นมา เมื่อเห็นสุวรรณเมกษะ จึงลุกขึ้นสวมกอดทันที

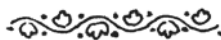
“พี่ดีใจยิ่งนัก น้องสุวรรณ ตอนนี้พี่มีร่างกายเป็นคนเหมือนกับเจ้าแล้ว”

“พี่มิได้มีเพียงร่างกายเท่านั้นดอกนะที่เหมือนข้า พี่ยังมีหน้าตาเหมือนข้าด้วย ข้าดีใจจริง ๆ ที่พี่ฟื้นคืนชีวิตมาได้ ขอขอบคุณท่านพระอินทร์มาก แล้วเราจะเรียกพี่ชายข้าว่าอย่างไรดี เพราะท่านไม่ใช่หมาขนคำอีกต่อไปแล้ว”

พระอินทร์ตั้งชื่อให้แก่พี่ชายของสุวรรณเมฆะว่า “**สุวรรณรางคำ**”

“เจ้าควรมีชื่อว่า สุวรรณรางคำ เพราะเจ้าได้คืนชีวิตมาในรางทองคำนี้ และต่อไปเจ้าจงเก็บรางทองคำนี้ไว้อย่างดี เพื่อเป็นการระลึกถึงการเกิดใหม่ของเจ้า และต่อไปนี้เจ้าทั้งสองจะต้องช่วยกันปกครองบ้านเมืองนี้ให้อยู่อย่างร่มเย็นเป็นสุข สั่งสอนประชาชนพลเมืองให้ตั้งมั่นอยู่ในศีลธรรมอันดี อย่าได้กระทำความชั่ว หรือทำบาปฆ่าสัตว์ตัดชีวิต จงปกครองบ้านเมืองด้วยทศพิธราชธรรม อย่ากระทำความชั่วผู้ใดด้อยกว่า ให้มันทำบุญให้ทานแก่ผู้ยากไร้ ให้ทำนุบำรุงพระพุทธศาสนาให้ดำรงคงอยู่ไปตราบนานกาลนาน

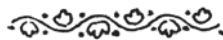
ทั้งสุวรรณเมฆะ และสุวรรณรางคำ พี่ชายผู้ฟื้นคืนชีพมาอีกครั้ง ต่างพากันก้มลงกราบพระอินทร์และน้อมรับเอาคำสั่งสอนของพระอินทร์ไปปฏิบัติ

คำอธิบาย

คำ	คำอธิบาย
ขี้ด	คือ อุบาทว์
ผีเสื้อค้อย	คือ ผีก็่องกอย
นกแล	คือ นกแก้ว
นกชู้ตัน	คือ นกกาเหว่า
นกเอี้ยงไก่	คือ นกเอี้ยงลาย
นกเอี้ยงดำ	คือ นกขุนทอง
ขับจ้อย	คือ เพลงขับขานพื้นบ้านล้านนา

ป ระ วิ ตี ย ์ อ ผู้ เชี ย น ร ื่ อ ง

อภิวันท์ พันธุ์สุข

วันเดือนปีเกิด 15 มีนาคม 2511
ที่อยู่ปัจจุบัน 133/128 บ้านทวีโชค หมู่ 6 ต.ตลาดขวัญ
อ. ดอยสะเก็ด จ. เชียงใหม่ 50220
โทรศัพท์ 053-868-395, มือถือ 089-554-5967

การศึกษา

- ปริญญาโท สาขาภาษาและวรรณกรรมล้านนา
- 2534 ปริญญาตรี ศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาบรรณารักษศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ประสบการณ์การทำงาน

- 2547-2549 สำนักส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ตำแหน่ง นักวิชาการศึกษาฝ่ายเผยแพร่และพัฒนา
- หัวหน้ากองบรรณาธิการจดหมายข่าว “ร่วมพยอม” และปฏิทินกิจกรรมศิลปวัฒนธรรมประจำปี
- เขียนบทความในหนังสือพิมพ์ไทยนิวส์และพลเมืองเหนือ
- ทำการวิจัยเรื่อง “การศึกษาระบบการทำนาแบบล้านนาและคติความเชื่อเรื่องวันเกี่ยวกับการทำนา” (2549)
- เปิดอบรมการสอนตัวอักษรล้านนา และวรรณกรรมขัณฑ์บ้านล้านนา (2549)

ประวัติย่อผู้วาดภาพประกอบ

นายศรัณ สุวรรณโชติ

เกิด

6 มีนาคม 2523

ที่อยู่

4/1 หมู่ 3 ต.สันโป่ง อ.แม่วิม จ.เชียงใหม่ 50180

โทรศัพท์ 08-1531-1560

E-mail : saran_nic@hotmail.com

การศึกษา

- พ.ศ. 2545 ภาควิชาศิลปะไทย คณะวิจิตรศิลป์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- พ.ศ. 2541 คณะวิชาช่างเทคนิคสถาปัตย์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล

วิทยาเขตภาคพายัพ เชียงใหม่

- พ.ศ. 2538 โรงเรียนปิ่นสร้อยแยลส์วิทยาลัย เชียงใหม่

เปิดโลกกว้างแห่งการเรียนรู้ บนรากฐานภูมิปัญญาท้องถิ่น

การจัดตั้งอุทยานการเรียนรู้ส่วนภูมิภาค เป็นภารกิจสำคัญประการหนึ่งของสำนักงานอุทยานการเรียนรู้ (TK park) เน้นการถ่ายทอดบทเรียนการจัดการการเรียนรู้ภายใต้บริบทวัฒนธรรมและความสนใจที่สอดคล้องกันของคนในท้องถิ่น เพื่อกระจายโอกาสให้เด็กและเยาวชนไทยสามารถเข้าถึงการเรียนรู้ได้อย่างมีความสุข

โครงการนิทานพื้นบ้าน 4 ภาค เป็นส่วนหนึ่งของการดำเนินงานเพื่อจัดตั้งอุทยานการเรียนรู้ส่วนภูมิภาค โดยจัดทำเนื้อหาสาระในรูปแบบที่เด็กและเยาวชนสนใจ ซึ่งสามารถสื่อให้เห็นความเป็นตัวของตัวเอง ได้รับรู้ถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมอันล้ำค่าในท้องถิ่น รวมทั้งการรักษาและสืบทอดมรดกเสน่ห์แห่งนิทานพื้นบ้าน

หนังสือชุดนิทานพื้นบ้าน 4 ภาค ประกอบด้วยนิทานภาพสำหรับเด็กอายุไม่เกิน 9 ปี และวรรณกรรมสำหรับเยาวชนอายุ 9 ปีขึ้นไป สำนักงานอุทยานการเรียนรู้ดำเนินการจัดพิมพ์แล้วเสร็จ และกระจายเผยแพร่ทั่วประเทศแล้ว ดังนี้

นิทานภาพภาคใต้

- จำนวน 6 เรื่อง
- จารอ깃โต
 - เมืองน่าอยู่ที่หนูรัก
 - ไก่โง่งมู้ง
 - เปาะแซเคาะกับซามะ
 - ไข่นุ้ยกับแพะน้อย
 - ในวันฮารีรายอ
 - ซิงฮอ : เจ้าป่าผู้กล้าหาญ

นิทานภาพภาคเหนือ

- จำนวน 5 เรื่อง
- ห้าสหายปราบยักษ์
 - เชียงใหม่เมืองบุญ
 - เพลงละอ่อน
 - พี่จ๋อ...ไก่ผู้พิชิต
 - พระอาทิตย์
 - ดาววิไถ่น้อย

นิทานภาพภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

- จำนวน 5 เรื่อง
- ช้างดี
 - อีเก้ง...เดือนดาว
 - เมืองมหาสารคาม
 - เสี่ยวฮัก เสี่ยวแพง
 - ฮีตสิบสอง

วรรณกรรมเยาวชนภาคใต้

- จำนวน 6 เรื่อง
- ซาไก
 - พระเศวตสุครชาราช
 - รายนมอเน
 - จาโต : เล่ห์กลบนกระดาน
 - วัดถ้ำคูหาภิมุข
 - แดนคนธรรพ์

วรรณกรรมเยาวชนภาคเหนือ

- จำนวน 7 เรื่อง
- ผู้เฒ่าเล่าไว้
 - กำพร้าบัวทอง
 - จันตะคาด
 - สุวรรณเมกะ
 - กับ หมาขนดำ
 - นิทานของอุย
 - อ้อมล้อต่อมคำ
 - ฝั่มบ้อง

วรรณกรรมเยาวชนภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

- จำนวน 7 เรื่อง
- ฝั่มพื้ม
 - ผจญภัยเมืองฟ้าแดด
 - ลิ่นไซ
 - ตำนานขูลูกับนางอ้ว
 - อภินิหารบาตลนดร
 - เรื่องเล่าเจ้ากำพรา
 - ท้าวซ้อหล่อ

เนรน้อยไม่ทันคิดถึงบาปกรรมของการโกหกทวงพระสงฆ์
เพียงแต่ขอเอาตัวรอดไปก่อนเท่านั้น พระภิกษุชราเฝ้า
อยู่ในใจ แต่ยังปั้นสีหน้าดูใส่เนรน้อย

“เออ ถ้าหมากินก็แล้วไป แต่ถ้าใครมันมากินกล้วยข้า
แล้วบอกว่าหมากิน ขอให้มันตายไปแล้วเกิดเป็นหมา
ดีไหมเนร เอ้า ให้เป็นหมาที่มีฤทธิ์ด้วย ให้มีขนสีเหลืองทอง
เหาะเหินเดินอากาศได้ พูดภาษาคนได้ด้วยเอ้า!”

อุทยานการเรียนรู้

ชุดวรรณกรรมเยาวชนพื้นบ้าน
สำหรับเด็กและเยาวชนอายุ 9 ปี ขึ้นไป

ISBN 978-974-287-798-9

9 789742 877989 115.-